

ועדת חינוך

כ"ז שבט תשפ"ה
25 פברואר 2025
סימוכין: 2025-0103-156

דוח משיבה מספר 2 של הוועדה לחינוך שהתקיימה ביום שלישי, ו' בשבט תשפ"ה (4.2.2025)

השתתפו:	גב' חגית משה גב' יעל ביטון דה-לנגה מר אלדד ישעיהו רבינוביץ מר אריק וירצבורגר מר בועז קליגמן	סגנית ראש העיר, מ"מ יו"ר ועדת חינוך חברת הנהלה חבר מועצה ראש מינהל חינוך הנהלת ארגון ההורים
לא השתתפו:	מר צביקה כהן מר ישראל קלרמן מר מיכאל הלברשטאם מר חיים אפשטיין גב' סהר תמה נבון גב' שירה בן ישראל מר עופר טס	סגן ומ"מ ראש העיר סגן ראש העיר חבר הנהלה חבר הנהלה יו"ר מועצת התלמידים מנהלת ביה"ס יסודי נווה עציון, נציגת הסתדרות המורים מנהל ביה"ס הגימנסיה העברית, נציג ארגון המורים
נכחו:	מר אריה קינג גב' מרים סלע גב' לורה ורטון מר יהודה פרוידגר גב' לירז ברוכי עו"ד דן בן טל גב' סימה שהינו גב' אורית דולב מר עמנואל גולד זילברמן גב' ענבל מזרחי גב' בטי טסטה גב' סיסי רוז גב' זהבה רוזנטל גב' נועה עוזיאל מר עידו משה ד"ר יערה שילה גב' שרי דרור גב' נגה לינדנשטראוס גב' קרן אוחנה איוס גב' ברכה נאמן גב' אסתר בובר גב' קרולין אליהו מר חיים כהן גב' קרן לוי אסיף	סגן ראש העיר חברת הנהלה חברת הנהלה חבר הנהלה יועצת ראש העיר לחינוך ראש צוות בכיר ליעוץ לאגפים, אגף ייעוץ וחקיקה מנהלת תחום מעונות מנהלת אגף פדגוגיה מנהל אגף חינוך כללי ממונה על מעונות הגיל הרך מנהלת תכניות חינוכיות מנהלת ניצנים ותוכניות משלימות מנהלת השירות הפסיכולוגי החינוכי ממונה הדרכה ופדגוגיה מעונות יום חבר הנהלת ארגון ההורים מומחית בגיל הרך, מכללת אפרתה ראש אגף ויצו מעונות יום פעילה ירושלמית עו"ד, מנכל חלב"ה ארגון הגנים הפרטיים בישראל הורה במעון "קטקטים" קרית מנחם רפרנט בכיר בהוצאות עוזרת מקצועית לראש מינהל חינוך מעונות תפארת עם ישראל

ועדת חינוך

מנהלת רשת מעונות "תפארת ישראל"	גב' רבקה כהן
מפקחת מעונות ויצ"ו	גב' שלומית זערור למדן
הורה מעון מורדות גילה ויצ"ו	גב' ליטל נחמיה
עוזרת לסגנית ראש העיר ויו"ר הוועדה, חגית משה	גב' רעות אוחיון
עוזר לסגנית ראש העיר ויו"ר הוועדה, חגית משה	מר יוסף לוקצקי
עוזר לחברת הנהלה לורה ורטון	מר דולב ציטלן

מוכירת הוועדה: ליאת זכאי

על סדר היום נדונו הנושאים הבאים:

1. דברי פתיחה

א. גב' חגית משה, סגנית ראש העיר ומ"מ יו"ר הוועדה
גב' חגית משה פתחה את הישיבה וברכה את הנוכחים. בפתח דבריה ציינה כי הישיבה תתמקד בנושא התמודדות מערכת החינוך עם מעונות היום המפוקחים.

ב. מר אריק וירצבורגר, ראש מינהל חינוך
מר וירצבורגר דיבר על חשיבות הטיפול בגיל הרך ושמירה על הרצף מגיל לידה עד בית ספר. מר וירצבורגר הוסיף כי עם קבלת האחריות על המעונות במינהל חינוך, יש רצון כן לקדם ולהתמקד באתגרים המשמעותיים, בבניית תשתיות מותאמות ויצירת תפיסה פדגוגית בהתאם.

2. התייחסות גורמים מקצועיים
הנציגים השונים סיפרו על האתגרים והחסמים העולים בתחום מעונות היום המפוקחים, כל אחד מנקודת מבטו הן כמפעיל והן כהורה לילדים במעונות היום. בין הדברים שעלו: כ"א, תקציב, העסקה, מיסוי ורגולציה, הנגשת מידע וכדו'.

3. גב' עינבל מזרחי - ממונה על מעונות הגיל הרך
גב' מזרחי התייחסה למעונות היום שתחת אגף פדגוגיה. גב' מזרחי הציגה את מערך ההדרכה הפדגוגי, הפעילויות השונות, שיתופי הפעולה עם הארגונים, וכן את האתגרים והנושאים לעתיד.

4. סיכום – גב' חגית משה, סגנית ראש העיר ומ"מ יו"ר ועדת חינוך
יו"ר הוועדה הודתה לכל המשתתפים והדוברים, לצוותים המקצועיים ולגורמי המקצוע על הדיון הפורה והעבודה המשותפת.

יו"ר הוועדה ציינה כי תפעל לקדם פגישת המשך בשיתוף חברי ההנהלה להקמת שדולה ותוכנית עסקית שמטרתה לסייע ברגולציה והורדת חסמים. כמו כן, תקדם את נושא התקציבים והתקנים מול ראש העיר, משרד החינוך, והנהלת המחוז.

תמליל הישיבה מצ"ב והוא מהווה חלק בלתי נפרד מהדוח.

בברכה,
חגית משה
סגנית ראש העיר
מ"מ יו"ר ועדת חינוך

הוועדה לחינוך – תמליל

מספר הוועדה : 2

מקום ההתכנסות : אולם הנהלה 2

תאריך הוועדה : ו' בשבט תשפ"ה (4.2.2025)

מזכיר הוועדה בדיון :

שעת תחילת הוועדה : 17:05

שעות סיום הוועדה : 18:40

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית
ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל
ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות
ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד וורק תמלול והקלטה

גולד-וורק ת M ג R ים

יו"ר חגית משה:

טוב, שלום לכולם. אחר צהריים טובים, אנחנו נתחיל את הוועדה. וועדה מספר של וועדת חינוך. באמת הנושא, הנושא היום הוא נושא, אני חושבת אחד הנושאים הכי בוערים בבטן להרבה מאוד תושבים, ותושבות שלנו, שהנושא של מעונות יום, בוער בהם. ואנחנו זה הפך להיות חינוך, אתה יודע, הרי כי זה היה פעם משרד העבודה, ואנחנו בעצם היינו לא קשורים, מה אתם רוצים מאיתנו, אבל את הפריבילגיה להגיד, זה לא שלנו, אנחנו לא קשורים, כבר אין לנו.

יהודה פרוידגר:

סוף סוף הבינו שחינוך מתחיל מהגיל הקטן.

יערה שילה:

מגיל לידה.

יהודה פרוידגר:

כן,

חגית משה:

מגיל לידה, זה יערה אוהבת לצעוק, יערה, תהיה איתנו, אנחנו צריכים איתך, עכשיו.

יערה שילה:

(לא ברור) אותי, חוץ מזה אני הגן ילדים הרך, מה?

חגית משה:

מה זה גיל הרך?

יערה שילה:

גיל הרך (לא ברור).

חגית משה:

הבנתי. אז אנחנו באמת, זה הפך, הנושא של מעונות יום וגיל הרך מגיל לידה, עד 3, הופך להיות משהו מאוד משמעותי גם הפך להיות, בשנים האחרונות, משהו שגם מערכת החינוך נדרשת אליו, זה שלנו, זה הבית, זה עוגן שאנחנו צריכים לתת לו מענה, ולכן אריק, לפני שנתיים או לפני שנה, בעצם יכולנו להגיד, טוב, זה תתייחסו לנושאים, ותעלו אותם בוועדה לשלום הילד, או וכאלה, אבל אנחנו לגמרי עכשיו בתוך, בחינוך, והורים ששולחים את הילדים פונים אלינו לרשות. אני יודעת שיש לא מעט אתגרים, והתמודדויות בנושא הזה, כמו בהרבה מאוד תחומים של, הזמנו באמת, אני רוצה להגיד להגיד קודם כל תודה לרעות שלי, שעשתה הכול לפתוח את העירייה, כמה שניתן, כדי שנלמד

יחד, גם על האתגרים שלנו, שאנחנו נדרשים אליהם, וגם דברים שקורים, כי קורים המון דברים, צריך תמיד מה להשתפר, אבל זה לגמרי משהו אני יודעת שמעסיק מאוד את מנח"י. ואריק, את רוצה שאתה תפתח, ואחר כך גם את הסיכום אתה תהיה.

אריק וירצבורגר:

מה שתגיד.

חגית משה:

שלך.

אריק וירצבורגר:

טוב, אז ערב טוב כבר אפשר להגיד, למה מחשיך בחוץ, אז נעים מאוד, אני לא מכיר הרבה מהאנשים כאן, אז אני אריק, נכנסתי לתפקיד לפני 4 חודשים. ואני, האמת שאני מאוד שמח על הנושא שנבחר היום לוועדת החינוך, כיוון ש - , זה נושא ואני חושב שבשנתיים האחרונות בוודאי במנח"י וגם לסדר היום שלנו פה, הוא מאוד משמעותי, כיוון שאנחנו מורגלים במערכת החינוך להתעסק בדרך כלל בגילאי בית ספר, מתחילים קצת להתעסק בגנים, והנה שמים את יתבנו על גיל, לגן ילדים הקטן יותר, וכולנו יודעים כמה משמעותי הגן ילדים הקטן, הגיל הצעיר, שהוא, אני חושב שגם אנחנו כמבוגרים, בטח כל מי שהוא אבא או אימא, או סבא או סבתא לילדים בגיל הזה, הוא מזהה את החשיבות שיש מה ילד מקבל, או ילדה מקבלים דווקא בשלב הזה. ואני חייב לומר לך חגית, כשישבתי, חשבתי על הסיטואציה הזאת של הגיל, הצעיר הזה נזכרתי שיש דיון מרתק, במשנה בחגיגה, ששואל את השאלה מה זה ילד, מאיזה גיל זה נחשב ילד, באמת מה הגדרת ילד, מאיזה שלב אנחנו אומרים שהוא כבר, צריך להתייחס אליו ברצינות, ויש שתי דעות בעניין הזה, וזה דעות מאוד מעניינות, יש דעה אחת של בית שמאי שאומרים, שילד זה מי שאפשר לשים אותו על הכתפיים, הוא נחשב ילד, יש דעה שנייה של בית הלל שאומרים שרק מי ש - , יכולים לקחת אותו ביד, ביד הוא נחשב ילד, זה בהקשר של ירושלים, מופיע בהקשר של ירושלים, כשעולים, עולים לבית המקדש, זה השאלה מה, מה נחשב שצריכים לקחת אותו, זאת אומרת שמי שאומר, שרק לוקחים ביד, שמים על הכתפיים, אותו אפשר להשאיר בבית הוא לא נחשב. אז נראה לי ש - , אנחנו פה, די, יש כאן החלטה מוסכמת, שילד מבחינתנו זה בוודאי ילד שעל כתפיים, ואנחנו לא מחכים לשלב שלוקחים אותו ביד, אלא כבר בשלב מוקדם מבחינתנו הוא ילד, והרצף הוא סופר משמעותי, והחיבור מהשלב הקטן, השלב היותר גדול, הוא דבר משמעותי, זה, זה מורכב ומערכת גדולה של מדינת ישראל, שהתקבלה החלטה הזאת, בוודאי בנגזרת שלה בירושלים, זה אירוע מורכב, זה כולנו מבינים, מרגישים, משתדלים לעשות את המיטב, ואני מקווה שגם התובנות, והשאלות, והמחשבות שיעלו סביב השולחן הזה, הם יעזרו לכל המערכת, באמת להתמקד באתגרים המשמעותיים לראות איך עושים את זה נכון. אני חושב שזה גם הזדמנות שאחד מהסוגיות שנמצאות על שולחן מנח"י, זה לראות איך יוצרים את הרצף הארוך, ממש גיל אפס, ועד בית הספר, ולראות את הכול כחטיבה אחת, זה כדי שזה יתבצע, צריך לבנות תשתיות בהתאם, צריך ליצור תפיסה פדגוגית בהתאם,

ואנחנו על הסיפור הזה, אז אני שמח על הדיון היום, אני מקווה שיהיה דיון נעים, מהנה, ובעיקר שנחדד לעצמנו את האתגרים הבאים.

חגית משה:

אני הייתי רוצה שאנחנו מתוך הלמידה של, של באמת כל מי שיושב פה בשולחן, נוכל בעצם לגזור פעולות שבהם זה לא יישאר כוועדה שדיברנו על, אלא לקחת על עצמנו, מתוך התובנות ש - , שנשמע אתכם, נשמע את כולם, מה אנחנו כעיר יכולים לעשות את הדברים אחרת, ולחזק את הדברים החזקים. ברשותכם, אני רוצה את בועז קליינמן, קליגמן בועז.

בועז קליגמן:

כן,

חגית משה:

כן, אז חבר הנהלת ארגון המורים,

בועז קליגמן:

כן, זאת אומרת בסוגיה הזאת, אני חושב שהדבר שהכי חשוב לנו לקדם בגלל הכלה והראשוניות היא להסביר להורים שהארגון המייצג אותם בעצם הוא הארגון ההורים שבייצוג שלו, זאת אומרת הוא בכלל מערכת החינוך של ירושלים, וזה חשוב למצוא את הדרכים להכיר להורים את הארגון, את היכולות שלו, את היכולות שלו בעזרה, את היכולות שלו בפנייה אל הגורמים המתאימים, גם לטיפול בבעיות כמובן, גם לטיפול בהצלחות, אך הארגון עושה את זה מאוד יפה, לאורך כל הדרך היה עכשיו משבר עם נושא הסייעות, והגנים. אני חושב שההורים שאנחנו (לא ברור) צריכים לדעת שיש את הארגון, ואנחנו צריכים למצוא את הדרכים.

חגית משה:

ומה אתם עושים כדי שההורים יידעו שיש אתכם?

בועז קליגמן:

זאת אומרת אנחנו עכשיו בשלבי התחלה, של לראות מי הגוף שמארגן, או איך פונים אליהם, אתה אומר איך בסופו של דבר דרך מנח"י, אפשר יהיה לקבל כתובות מספרים, שמות, כדי להבין את התחום הזה, ולארגן את הפנייה הזאת.

חגית משה:

לא הבנתי.

בועז קליגמן:

זאת אומרת החשיבה שלנו היא יש צורך להציג את הארגון לכל ההורים שנמצאים גם בפעוטונים, וכרגע אין את החיבור הזה בצורה ברורה, אז ה - , אני חושב שהתוכנית שלנו בשלושה חודשים הקרובים, תהיה ל - , זאת אומרת להגיע אל ההורים, ולהסביר להם את החשיבות של, של הארגון, זאת אומרת להציע להם להצטרף, להצטרף להנהגה, להשתתף בבחירות שלנו, זה ה - , אני חושב, אני חושב שזו הדרך.

לורה ורטון:

הם יודעים שיש גם,

דבורה:

(לא ברור), שלוש.

בועז קליגמן:

כן, כן,

דבורה:

כדאי לחזור אליו,

בועז קליגמן:

נכון, בדיוק,

דבורה:

לטעמי. אתה מכיר את ה - ?

בועז קליגמן:

כן, כן, כן,

חגית משה:

זה לא חופף, זה לא אותו דבר?

בועז קליגמן:

לא, כי הגוף המייצג בסופו של דבר הוא ארגון ההורים,

חגית משה:

ארגון הורים.

בועז קליגמן:

כן, וברגע.

דבורה:

הם נבחרו, זה לא שהם, ב

בועז קליגמן:

כן,

שרי דרור:

כן, זה נראה לי תוצאה,

דבורה:

כן,

שרי דרור:

בין היתר,

בועז קליגמן:

זהו, זה התוצאה של החיבור.

שרי דרור:

שהיה בתחום ה - ,

בועז קליגמן:

התוצאה של החיבור.

שרי דרור:

גיל הרך, והמעבר של, מעבר גיל הרך לא היה חלק מהחינוך, ולכן הגוף הממוסד של ארגון ההורים, לא ייצג אותם, אני חושבת שזה מהלך מבורך.

בועז קליגמן:

כן,

שרי דרור:

שעם ההצטרפות והמעבר למשרד החינוך, יהיה גם תהליך רגולטורי שלהם, מה שלא קיים היום בשטח.

חגית משה:

זה אתם צריכים לעשות, זה לא,

שרי דרור:

מי זה אתם?

חגית משה:

אל מול ההורים,

שרי דרור:

אני חושבת שכדאי לעבור, זה יותר, זה יותר מזה, הם נמצאים ע"פ חוק, ארגון ההורים,

חגית משה:

סליחה, רק שם.

שרי דרור:

אני שרי, נעים מאוד, נפגשנו בעבר, אני שרי דרור. אני אמרתי שארגון ההורים הוא גוף יציג שהוא מושתת על עקרונות חוקיים, בסדר? סטטוטוריים, כן,

בועז קליגמן:

נכון,

שרי דרור:

עד היום מגיל לידה על 3 לא היה תחת הגוף הזה, כי הוא לא היה תחת החינוך, הוא היה תחת העבודה. כעת כשהוא עבר זו הזדמנות מצוינת, בטח ברשות כזו, לייצר את המהלך הזה.

חגית משה:

טוב, זה אצלכם, הכדור אצלכם בזה, אנחנו כרשות,

בועז קליגמן:

הוא לא לגמרי אצלנו. בגלל שאני חושב, זאת אומרת צריכה להיות הנחייה ברורה של ה - , אני חושב שצריכה להיות הנחייה ברורה של הוועדה הזאתי, להסביר את הצורך בחיבור, ולאחד בין ה - , הוועד של, זאת אומרת,

חגית משה:

בין ארגון ההורים לוועד ה - , הבנתי. מאה אחוז, אוקי, תודה. גברת שרי דרור.

לורה ורטון:

אז אפשר?

שרי דרור:

שלום, נעים מאוד, צהריים טובים, כיף לראות פה כמה פרצופים מוכרים, ואת השאר אני מקווה להכיר עוד בהמשך. אז אני אומר שאני מויצ"ו, ויצ"ו התנועה החברתית הגדולה בישראל, אני אומר בקצה, אני יודעת שזמננו קצוב. אנחנו פועלים במדינת ישראל בין 100, מעל ל - 100 שנים, מעל ל - 300 מקומות בארץ, ב - 70 רשויות, ומחזיקים את כמות מעונות הסמל המפותחים הגדולה ביותר. אני אומרת את זה לא בשביל להתגאות, אלא בשביל לומר שיש לנו אחריות גדולה, ואנחנו, אני שמה דברים על השולחן, האחריות שלנו הדבר שאנחנו הכי רוצים לממש, ואנחנו ביחד עם זה מבינים, שעם האתגר שנמצא בכל אגף הגן ילדים הרך, בכל תחום הגן ילדים הרך. אנחנו צריכים שותפים רבים שיהיו, יהיו איתנו, ולכן הצטרפתי לדיון הזה כאן, חשוב לי לומר, שהאתגר שאנחנו נמצאים בו, יערה נמצאת פה, מבינה בזה לא פחות ממני, אז אתגר שמתקיים בכל מדינת ישראל. אנחנו עובדים כמו שאמרתי ב - 70 רשויות, ואני נורא שמחה שהקדשתם את הדיון הזה לטובת העניין, יש רשויות מקבילות שסימנו את התחום הזה, כתחום משמעותי, אני רוצה לומר שעם חלקם התחלנו מהלכים אסטרטגיים, כי לא ניתן לפתור את בעיית הגיל רך, לא אחריות של מישור אחד, לא של רשות אחת, לא של משרד ממשלתי אחד, ורק השילוב כוחות, והשולחנות האלה, יש להם פוטנציאל שצריך לממש אותו, בלייצר שינוי. אני אומר כמה דברים על התהליכים שאנחנו נמצאים בו, זה בית שמש, סליחה, אין, אין פשוט ראיתי פה את גיל דוד, והוא הגיע מבית שמש, אז רק בגלל שפגשתי,

דוברת לא מזוהה:

זה בת דודה רחוקה.

שרי דרור:

אז אני אומר, הייתי ראש מינהל בבית שמש, ואני מתה על רשויות מקומיות, אז זה כיף להגיע לירושלים, כן. אז אני אומר ככה בתוך העיר, בירושלים יש לנו 20 מעונות שלנו, אנחנו נותנים מענה למעל, ל - 1000 הורים בעיר ירושלים. מאות מטפלות, אני יכולה לומר, מחנכות, מטפלות, וגם שלושה מעונות רב - תכליתיים, עם רצון מאוד מאוד גדול לצאת קדימה. לפגישה שלנו פה קדמה פגישה עם נשות הגיל הרך שלכם, שזה תענוג גדול לעבוד איתן, עם סימה, עם נועה, עם ענבל.

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) קרדיט.

שרי דרור:

תני לי, הוא באמת תענוג,

חגית משה:

גם בפינה, גם בגן?

דוברת לא מזוהה:

בדיוק,

חגית משה:

מעמידים בפיתוח הנופי.

שרי דרור:

אז באמת תענוג לעבוד איתן, וכבר מהפגישה הקודמת, שהייתה לפני פחות מחודש, למה בפגישה הזאת התקדמנו. אני רוצה שנייה לדבר על האתגרים, בשביל זה התכנסנו פה.

חגית משה:

כן.

שרי דרור:

אנחנו פועלים במעונות, מפקחים, ויצ"ו כתנועה חברתית, כל המעונות שלנו הן מעונות סמל מפקחים, בסדר? חוץ מהפיקוח של משרד החינוך, אנחנו מפקחים בסכום שאנחנו יכולים לגבות מההורים. אנחנו מלכ"ר מוסד ללא כוונת רווח, ולכן כל הפעלה,

חגית משה:

נעמ"ת, אמונה, ויצ"ו.

דוברת לא מזוהה:

יש 40,

שרי דרור:

בעיר 40 (לא ברור).

דוברת לא מזוהה:

לא בירושלים בארץ.

חגית משה :

כמה יש לנו בירושלים?

דוברת לא מזוהה :

כמעט 40.

שרי דרור :

40.

חגית משה :

רגע שנייה אחת, זה בעצם 40 מפעילים שהם,

דוברת לא מזוהה :

נכון,

חגית משה :

שווה כמו ויצ"ו כמו נעמ"ת.

דוברת לא מזוהה :

בדיוק,

שרי דרור :

רק שלנו יש 20, אני אומרת את זה רק בשביל לחזק את השותפות שלנו כ – 20 פה. עכשיו אני, אני אומר,

חגית משה :

כרגע כמה, שנייה, אני, תמשיכי כמה סך הכול כיתות מעונות רשמיים יש לנו?

דוברת לא מזוהה :

116 מעונות מפקחים ומסובסדים.

חגית משה :

מתוך 116 20,

שרי דרור :

נכון,

חגית משה :

ויצ"ו.

שרי דרור :

כן,

חגית משה :

כמה יש לנעמ"ת?

דוברת לא מזוהה :

לנעמ"ת יש 8,

שרי דרור :

8,

חגית משה :

ולאמונה?

דוברת לא מזוהה :

לאמונה יש גם, 7,

חגית משה :

אז הכי גדולים זה ויצ"ו,

דוברת לא מזוהה :

יש את (לא ברור), למינהלים הקהילתיים, זה כבר, שזה 6, יש את (לא ברור) עם ישראל,

שרי דרור :

נכון,

חגית משה :

אז מי החזק ביותר?

יהודה פרוידיגר :

המינהלים.

דוברת לא מזוהה:

המינהלים הקהילתיים.

יהודה פרוידגר:

מינהלים.

שרי דרור:

המינהלים הקהילתיים ב - , אני אומר שזה משמח שרשות מצליחה לייצר מענים דרך מינהלים קהילתיים, ביחד עם זאת, דווקא הרשויות החזקות, אני מדברת על ירושלים, תל - אביב, באר שבע, חיפה, מקומות שיש לנו בהם הרבה מעונות. יש הבנה שיש מקום ל - , אני נכנסת כבר, שיש מקום לרשת מתנ"סים מינהלים קהילתיים, במקומות כאלה, אבל יש גם ברכה בריבוי, בסדר? יש ברכה בריבוי של, של מפעילים, גם בהגדלה של הסטנדרטיזציה, אבל אני חושבת שאנחנו צריכים לייצר, לא יודעת אם תהליכים רגולאטורים כמו תהליכים שותפותיים שיאפשרו לנו לפעול זה לצד זה, ולא לייצר יתרונות של גוף אחד על השני, שהם לפעמים לא מן העניין, אוקי,

חגית משה:

למה את מתכוונת?

שרי דרור:

אנחנו באחד מהמעונות, היינו בפתיחת שנת הלימודים, אני אתייחס, האתגר הגדול ביותר בתחום הגיל הרך, הוא כוח אדם, בסדר? אין כוח אדם, הסכם הסייעות שנכנס לתוקפו לפני שנתיים, יצר לנו עוד בעיה עוד יותר גדולה, רשויות מקומיות משלמות בשמחה ובצורה נכונה, ונבונה וטובה, לטובת מערכת החינוך סכום גבוה יותר לסייעות, והדבר הזה ייצר תחרות שגם וועדת המחירים בכנסת, מבחינה שהיא חייבת להתמודד איתם, ולאפשר גבייה נוספת, בשביל להתמודד עם זה, היא מבינה היא לא יודעת עדיין לבצע. בסדר? זה עבודה שהעירייה מנסה להשקיע בה המון, בתוך הנושא של כוח אדם, רציתם דוגמא,

לורה ורטון:

מציעה יותר ממי? לא הבנתי.

שרי דרור:

אני אסביר, תומכת חינוך,

חגית משה:

לורה, לורה,

שרי דרור:

מקבלת יותר,

חגית משה:

אני רוצה, שנייה, רגע,

שרי דרור:

ממחנכת מטפלת.

חגית משה:

שנייה, שנייה, בואו,

שרי דרור:

אני אענה לשאלה לה,

יערה שילה:

מישהי לא רוצה לצאת להיות,

חגית משה:

יערה, יערה, שנייה, אני מבקשת כדי שכולם יכירו את כולם, זה וועדה גדולה עם הרבה מאוד חברים, אז שכל מי שמדבר פשוט יגיד, לורה שיכירו את ה - , לגבי כולם, אבל חברת מועצת העיר לורה ורטון, את יכולה לשאול ויענו לך, אבל כדי שיעשה זה.

לורה ורטון:

אוקי, אני מנסה לא להפריע, רק לא הבנתי, את אמרת ש - , מציעים עכשיו שכר יותר גבוה ממה?

יערה שילה:

תומכות חינוך שכן,

שרי דרור:

אני אענה על זה, לפני שנתיים, בעזרת השלטון המקומי,

לורה ורטון:

כן,

שרי דרור:

נכנס תהליך שבו סייעות, זה לא קשור לנושא שלנו לכאורה,

יערה שילה:

כן,

שרי דרור:

נכנס, היה תהליך רחב, שאפשר להעלות את השכר של התומכות, בחלק מהמקומות קוראים להם תומכות, בחלק סייעות, אוקי, בתוך גני ילדים שהרשויות מפעילות, שהם תחת העיר, בסדר? השכר שלהם עלה משמעותית, עלה בסכום, במאה, בכמה אחוזים? לא יודעת, בעשרות אחוזים הן מגיעות ל - , אני יכולה להגיד את הסכום, אבל מעל 8000 שקל בתור סייעת מתחילה. הדבר הזה יצר תחרות מאוד גדולה עם העמיתות שלהן, שעובדות במעונות היום מגיל לידה עד 3, רק שאין לנו חוק חינוך חובה לגיל לידה עד 3, ולכן מי שמפעל את כל מעונות היום, הם עמותות מעונות מקומות פרטיים, בשביל זה נתכנסנו פה, והמחיר שאנחנו יכולים לגבות מהורים על הדבר הזה, כיוון שאנחנו מתעקשים להיות מעונות סמל, שהמעונות שמאפשרים לאנשים מיעוטי יכולת לקבל סבסוד, כיוון שאנחנו מתעקשים על הדבר הזה, אנחנו מפוקחים, כיוון שאנחנו מפוקחים, היכולת שלנו לשלם שכר גבוה יותר, מצטמצמת. בסדר?

לורה ורטון:

אז את אומרת על התחרות בין האפס, עד 3, עם הגנים,

שרי דרור:

כן,

לורה ורטון:

של השכר.

יערה שילה:

מעבר לזה,

חגית משה:

השכר של הסייעות,

שרי דרור:

זה דוגמא זה רק דוגמא אחת, זה הרבה מעבר לזה.

לורה ורטון:

בסדר. רציתי להבין למה התכוונת בתחרות.

שרי דרור:

הגעתי לתחרות,

לורה ורטון:

תחרות בין הגילאים השונים,

שרי דרור:

לא, אז הגעתי לתחרות, אמרתי התחרות היא מה שרציתי לתת דוגמא, והעצמתי את זה גם על הרקע הזה. עכשיו לגבי השאלה ששאלת, לגבי איך זה קורה בא לידי ביטוי בתור מול המינהלים הקהילתיים, אנחנו יש לי מעון, שממולו נמצא מעון נוסף של אחד מהמרכזים הקהילתיים שלכם. ואנחנו בתחילת השנה היינו עם מצבת מלאה. ואחרי שבוע אחרי פתיחת שנת הלימודים, הציעו למטפלות לעבור לצד השני, ולקבל מנוי בחינם, באחד מהחוגים, או הבריכה או משהו כזה, בקנטרי המקומי. עכשיו,

דוברת לא מזוהה:

להורים ולמטפלות.

שרי דרור:

להורים ולמטפלות, כן, כן, עכשיו העירייה, זה לא, רגע,

חגית משה:

רוצים ש - ,

לורה ורטון:

בסדר, בסדר,

חגית משה:

תתרגשו בטן.

שרי דרור:

אז אני אומרת אני מבינה את המצוקה שלהם, אני מבינה את הקושי שלהם, רק בגלל שאני מתמודדת עם אותו קושי, אבל אני כן חושבת, שרשות שעובדת בשיתופי פעולה, ואני חושבת שהם

התחילו לעשות את זה, והן עושות את זה יפה, גם סימה, הארגונים, רשות שהמצליחה לעשות את החיבור בין הארגונים לבין שאר המפעילים שלהם, ולייצר סטנדרטים, אין כזה דבר שאת לוקחת שבוע אחרי פתיחת שנת הלימודים מטפלת, גם תמורת הטבה שהיא הטבה שנמצאת אצלך מתוקף היותך מרכז קהילתי, ושאת יכולה למכור להם קנטרי בחינם. בסדר? אז זאת דוגמא קטנה לאתגרים שאנחנו מתמודדים איתם, אבל היא באמת הצד, האתגר הגדול שלנו, נמצא עם כוח אדם, אני חושבת שהפתרון,

דוברת לא מזוהה:

שרי, כמה מעונות סגרתם ב – 5 שנים האחרונות בירושלים.

שרי דרור:

אנחנו לא דוגמא טובה, אנחנו כמעט לא סגרנו כלום, אבל את בעצם שואלת על כמה מעונות,

חגית משה:

כמה כיתות, ינבל, כיתות של המפעילים שהם לא פעילות היום?

ענבל:

לא, הכיתות לא מלאות. יש גם כיתות סגורות.

דוברת לא מזוהה:

יש גם כיתות סגורות.

ענבל:

מה? לא לסגור מעון ולא לסגור. לגמרי.

חגית משה:

שנייה,

יערה שילה:

(לא ברור) יש לי כיתות סגורות.

שרי דרור:

גם אצלנו.

יערה שילה:

נכון, גם (לא ברור).

רגע, עוד מעט ליטל תתייחס לזה,

ענבל:

אם את מתכוונת לכיתות סגורות, זה כיתות סגורות בכלל או שאפשר?

דוברת לא מזוהה:

שלא נפתחו.

חגית משה:

כיתות שאם היה כוח אדם,

ליטל נחמיה:

יש לי מקומות שבהם, לפחות אצלנו יש כיתה שהיא סגורה,

חגית משה:

מה זה אצלכם?

ליטל נחמיה:

אני אימא, אני וועד הורים במעון מורדות גן הילדים.

דוברת לא מזוהה:

נכון,

ליטל נחמיה:

אנחנו הגענו ממעון ברחוב המור. אז אצלנו כבר יהיה שנתיים כיתה שהיא סגורה לגמרי, שהיא לא פעילה בכלל, אבל כיתות אחרות שהם,

חגית משה:

מי המפעיל?

שרי דרור:

אנחנו, ויצ"ו.

חגית משה:

ואתם לא מפעילים, כי אין לכם כוח אדם?

ליטל נחמיה:

אין כוח אדם, והכיתות הכן פעילות לפעמים נסגרות, בתדירות יותר,

חגית משה:

בגלל שאין כוח אדם.

דוברת לא מזוהה:

כן, כן,

שרי דרור:

ליטל הצטרפה לפה, אני שמחה על ההצטרפות שלה, כי זה מאוד נחמד להגיד על הדברים הטובים, שקורים, אבל בעצם התוצאה הישירה של מחסור כוח האדם, והקניבליזם בשוק, אני בכוונה משתמשת בזה, התוצאה הישירה של זה, זה פגיעה בהורים. כי בסופו של דבר כשאני מתחילה,

קרן לוי:

זה קורה גם עם העירייה, זאת הבעיה.

חגית משה:

מה זאת אומרת?

קרן לוי:

אני שבוע שעבר,

חגית משה:

תציגי את עצמך.

יערה שילה:

את השם שלך, תגידי מי את.

קרן לוי:

שמי קרן אני בעלת משפחתון פרטי, בקטמון, שבוע שעבר בחורה שעבדה אצלי כבר שנה וחצי, הודיעה לי מהיום למחר שהיא עוברת לגני עירייה להיות סייעת שם, ואני נתקעתי בלי כלום, ואני לא יודעת אני לא יכולה להמשיך,

יהודה פרוידיגר:

כי מה? כי מרוויחים טוב?

קרן לוי:

כן,

שרי דרור:

אני אסביר, יש שתי סיבות.

יהודה פרוידגור:

והיא סייעת?

קרן לוי:

יש תנאים סוציאליים,

יערה שילה:

יש תנאים סוציאליים,

חגית משה:

יערה,

שרי דרור:

יערה, תתני לקרן,

חגית משה:

יערה שנייה, שנייה, אם אתם רוצים לעשות את השיחות והבהרות אחת לשנייה, שרי, שרי, אנחנו בלי רמקול, ואני לא יכולה לתת למישהו את זכות הדיבור, ולעצור לו בזה, ולכן אני משתדלת לעצור את כל מי שרוצה להתפרץ, יהיה לכם זמן, תדברו אנחנו בסדר. אז תנו לה לסיים, אם נצטרך, אני יודעת לשאול את השאלה, בסדר? אז בואו,

קרן לוי:

אז זה פשוט כאילו, למרות שזה כאילו,

חגית משה:

אז למה היא עברה?

קרן לוי:

היא עברה, כי הבטיחו לה, במהלך השנה יפתחו תקציבים, אז היא תוכל להיכנס לגני עירייה. עכשיו היא לומדת בדוד ילון, היא עושה את הסוג 2, וכאילו, זה על הגב שלנו חבריה, זה הגב של הלידה עד 3.

חגית משה:

מה זאת אומרת היא עושה את הסוג 2? תסבירי.

קרן לוי:

סוג 2, זה סייעות בגן, זה לא אותו דבר, זה לא אותו גיל, זה שני דברים שונים לגמרי.

דוברת לא מזוהה:

את יכולה לסביר רק, למי (לא ברור).

קרן לוי:

הן מפקחות מטפלות, היא סוג 2. עכשיו הקורס הזה, ברגע שאת רוצה להיות סייעת, זה אפילו לא (לא ברור). היא תצטרך לעשות קורס אחר.

יערה שילה:

לא נכון,

קרן לוי:

בעירייה היא מוכשרת.

שרי דרור:

תנו לי להסביר על ההכשרות,

קרן לוי:

זה נושא אחר.

חגית משה:

שנייה, שנייה, זאת אומרת שבעצם, השוק, גם השוק הפרטי בחוסר כוח אדם הזה, יש לו איתו, שנייה, יש בעיה, מכיוון שיש גם אצלכם תחרות בין הפרטי, למרות שאת משלמת אפילו יותר,

קרן לוי:

נכון, נכון,

חגית משה :

בשכר,

קרן לוי :

נכון,

חגית משה :

ממה שמשלמים במעון של,

קרן לוי :

נכון, ואנחנו צריכות לדאוג לכל ההכשרות.

שרי דרור :

אני רוצה להבליט עוד בעיה,

קרן לוי :

אנחנו צריכים לדאוג, שנייה, אנחנו צריכים לדאוג, תודה רבה על האגף שיש לנו, מזל שיש לנו, אנחנו כבר לא שקופים, חברה אנחנו לא שקופים, אנחנו שנים על גבי שנים, עשינו את הכול לבד, ב – 10 אצבעות, היום יש לנו אבא ואימא של האגף, ואני מודה לכם על העניין הזה שפתחתם אותו, אבל אי-אפשר לעשות חצי מהלך, זה תלוי בבירוקרטיה,

חגית משה :

(לא ברור).

קרן לוי :

אנחנו מתעסקות עם בירוקרטיה, מול משרד החינוך, וגני העירייה היו מתעסקים עם כל מה שהם צריכים להתעסק, לא, אני אומרת באופן כללי, זה גיל לידה עד 3, זה כל העניין. אנחנו באוגוסט, עם הלשון בחוץ, מקימות קייטנות, וצריכות לעבוד על כל הבירוקרטיה שמשרד החינוך מגיש לנו. בשביל שיהיה לנו את הרישיון,

דוברת לא מזוהה :

שיהיה להם רישיון.

חגית משה :

אני רוצה רגע, שכולנו נבין, בעצם,

קרן לוי:

זה יוצא מהכיס הפרטי שלנו.

חגית משה:

בעצם האופי,

קרן לוי:

מהאוכל של הילדים שלנו. ממש (לא ברור).

חגית משה:

בעצם מעון פרטי, בעצם במעון פרטי, את אמורה להגיש את הבקשה להפעלה של המעון.

קרן לוי:

נכון, בדיוק.

חגית משה:

היית רוצה,

שרי דרור:

גם אנחנו,

יערה שילה:

בסדר, אבל את רשות.

קרן לוי:

גני עירייה כן,

חגית משה:

לויצ"ו יש,

שרי דרור:

ארגון, יש ארגון נכון,

חגית משה:

הוא ארגון בפני עצמו,

שרי דרור:

יש ארגון שתומך, אבל בעצם חלק מה - , חלק מהרגולציה,

חגית משה:

גם ככה מפריע, מאז שהיא הגיעה היא לא נותנת לאף אחד,

דוברת לא מזוהה:

היא לא תיקח אחריות.

חגית משה:

אוקי,

שרי דרור:

כן, חלק מהרגולציה המורכבת שאני חושבת שהיא, גם קצת החמירה בתקופה האחרונה, למרות שאני לא הרבה זמן בתפקידי, חלק מהרגולציה הזאת,

קרן לוי:

קצת? קצת?

שרי דרור:

היא תוצאה של המעבר ממשד העבודה למשרד החינוך והמעבר זה גם בימים אלו, מה?

חגית משה:

הוא חלקי.

שרי דרור:

הוא חלקי, קודם כל הוא חלקי, וכל פעם הם מעבירים,

יערה שילה:

זה כל המצב (לא ברור),

שרי דרור:

עוד חלק, הם לא מבינים עד הסוף, ואני אומרת את זה, שניהם, שני הגופים, אני בשיח מתמיד עם שניהם.

יערה שילה:

סנכרון,

שרי דרור:

הם לא כל כך, אחד לוקח, השני נותן, והם לא מבינים מה, מה המשמעויות של הדבר הזה. אבל אני לא בטוחה שזה לפה,

דוברת לא מזוהה:

יש פה נציג של, נציגה של משרד החינוך?

יערה שילה:

לא,

נועה עוזיאל:

אני אוסיף ואני אגיד, שאם למשל, אם הם לא יעשו את הרישיון, רישיון הפעלה.

יערה שילה:

זה עצוב.

קרן עד זה, דוגמא 8 לאוגוסט, והם יוציאו את הרישיון, ב – 10 לאוגוסט, אני לא אתוקצב עליהם, ואני לא אוכל למממן להם את ההדרכה הפדגוגית.

חגית משה:

למה אנחנו כרשות לא לוקחים, אם באמת הם תחתינו, ואת נותנת להם את ההכשרות, בסייעת וכולה, אני אומרת עד היום היינו שקופים מאז שזה עבר למנח"י יש איזה שהוא שיח אחר, ורואים אותם, למה אין מישהו במנח"י שבעצם מתכלל את זה מול הפרטיים, זאת אומרת איש קשר שהוא בעצם שמגיש,

נועה עוזיאל:

אין לנו אפילו,

חגית משה:

הנה באמת, רגע, רגע,

דוברת לא מזוהה:

ביקשנו,

נועה עוזיאל:

אז אנחנו נסביר את זה, אין לנו אפילו הרשאה, למערכת ה - , למערכת הרישוי של משרד החינוך, גם אם אני ממש רוצה לסייע לעשות רישיון הפעלה, אין לי, אין לי את ההרשאה, אני לא יכולה לראות בכלל את המערכת.

חגית משה:

זאת אומרת שאם אנחנו נבוא בדרישה למשרד החינוך,

נועה עוזיאל:

פנו, וענינו,

חגית משה:

ומה התשובה שקיבלתם?

נועה עוזיאל:

שאנחנו לא יכולים לקבל הרשאה.

חגית משה:

אני רוצה להגיד רגע, לתת.

קרן אוחנה:

נעים מאוד, עו"ד קרן אוחנה אייבס, יש לי גן ילדים בירושלים בקריית מנחם, גן הפרפר, אבל בלי קשר אני מנכ"ל פורום התאגידים הפרטיים בישראל. אני חייבת להגיד לעניין מי המסגרות הכי גדולות, או מי הארגון הכי גדול, לי כארגון יש 62 מעונות בירושלים, חלקם מוכרים על הרשות המקומית, חלקן לא. חלק מהאתגרים שלנו, לאורך כל השנים, ואני עובדת מול סימה כבר המון המון שנים, חלק מהאתגרים שלנו זה אי – הרצון של המסגרות הפרטיות להיחשף, אל מול הרשות המקומית, בגלל המכשולים שהרשות המקומית מציפה אל מול אותן המסגרות ולכן הן מעדיפות לעוף מתחת לרדאר. ורק, אני כבר אגיד מה,

חגית משה:

תגידי לי מה המכשולים.

קרן אוחנה:

אני אגיד מה מכשולים, רק לעניין כוח האדם, אני רוצה להגיד עוד משהו, שאחת הסיבות שמטפלות עוזבות את המגזר הפרטי, ועוברות לציבורי, באבסורד על אבסורד, על אבסורד, להיות מטפלת,

בגילאי לידה עד 3 מחייבת החל מינואר, תעודת מטפלת מוסמכת, ובגני העירייה אין דרישת סף למטפלת.

דוברת לא מזוהה:

שום דבר,

קרן אוחנה:

הם כבר לא, רגע אני אשלים, אני אשלים. הם עד סוף שנת הלימודים הזאת, הם יכולים לעבוד אצלנו ללא הכשרה, מספטמבר הם לא יכולים לעבור אצלנו הכשרה, יהיה לנו, אנחנו הגשנו בקשה לדחייה, לעוד שנה וחצי להוראת שעה כדי שהצוותים יוכלו להשלים את ההכשרות, סך המקומות בקורסים, הוא קצוב, כמות המטפלות שמבקשות הכשרה, גדול על, גדול, מה?

דוברת לא מזוהה:

גם אם את מכשירה, הן מתחלפות כל הזמן.

קרן לוי:

הן מתחלפות ובורחות שלך.

קרן אוחנה:

זה אני מדברת על,

יערה שילה:

היא עדיין לא בסעיף הזה,

קרן אוחנה:

אנחנו עוד לא שם בכלל, אנחנו כרגע בתנאי, וזה אני עונה לענבל, דרישת החובה לרישיון, היא, היא הכנסת הצוות לתוך ה - ,

חגית משה:

רגע, אבל יש פה, אתם בקשר, סליחה, כדי שאנחנו פשוט,

קרן אוחנה:

כן,

חגית משה:

אני רוצה לקחת את הדברים שאת אומרת,

קרב אוחנה:

כן,

חגית משה:

להתייחס אליהם, יש, בעצם אתם עובדים מול אגף הרווחה? אנחנו,

קרב אוחנה:

לא, אנחנו,

חגית משה:

הם חסרים פה בשולחן?

קרב אוחנה:

זה השלב הבא. המכשולים שלנו מול הרשות המקומית, הם בדיסוננס, בין היותנו עסק פרטי,

קרב לוי:

נכון,

קרב אוחנה:

לבין היותנו מוסד חינוך. הרשות המקומית מתייחסת אלינו, כאל עסקים, ואני אתן לך,

חגית משה:

תעני לי רגע שנייה,

קרב אוחנה:

אני עונה לך, אנחנו לא עובדים מול שום משרד ממשלתי,

חגית משה:

לא, אבל אתם, אני פשוט שואלת,

קרב אוחנה:

כן,

חגית משה:

האם, כי שאלה, חברת מועצת העיר, האם יש כאן נציג של משרד החינוך, שיכול לתת מענה,

קרבן אוחנה:

לא, אמרנו לו,

חגית משה:

אמרתי שאין, השאלה היא, האם צריך שיהיה פה מישהו מאגף הרווחה, החינוך כאן כולו, השאלה אם אגף הרווחה חסר לנו, וזה שחסר (לא ברור) לא, לא,

(מדברים ביחד)

חגית משה:

אז למה חסרים? אבל רגע, נראה לכם שאני זה, אני הבנתי, אני רציתי לדעת האם יש פה מישהו שחסר שיכול לתת מענים שהם לא סביב השולחן, אז זה לא קשור לרווחה, לכן אין איזה, לא,

יערה שילה:

יש, יש, יש מעונות רב – תכליתיים, ויש ילדים בסיכון במעונות.

קרבן אוחנה:

אבל זה לא נוגע לפרטיים, פרטיים שחסר פה, וזה עסקים, זה פרטיים,

דוברת לא מזוהה:

מה שהיא מדברת, עסק, היא רוצה,

(מדברים ביחד)

דוברת לא מזוהה:

עד 36 ילדים, היא צריכה לעשות אישור לשימוש חורג לפה, עיריית ירושלים,

חגית משה:

אז הבנתי.

קרבן אוחנה:

האתגרים שלנו טמונים אל מול מחלקת ההנדסה העיר, אל מול חוק שנקרא חוק התכנון והבנייה, אנחנו מיוחסים אל מי שנמצא כמשמש בדירות מגורים, כאל שימוש חורג, ואני רק אתן דוגמא חד – ערכית קטנה, מעון קטן, קטן עם 18 ילדים שמתקיים בדירת מגורים שגודלה 80 מטר, משלם 31.5 אלף ש"ח לשנה ארנונה, מכיוון שהארנונה מחושבת לו עסקית, עסק לגמרי. אותו כסף נגזר

מאותו שכר לימוד של אותו הורה, שאין מסובסד או מתוקצב מכיוון שהוא לא זכאי, כי המעון הוא לא מעון סמל, הוא מעון מפוקח פרטי, ואחת הסיבות שבעלות המעונות לא מעוניינות להיחשף ולהיות על השולחן הזה, זה בדיוק זה, הארנונה העסקית, זה כפל רגולציה, זה הפקחים של התכנון והבנייה, זה עוד בודקי בטיחות, זה עוד דרישות סף שלא ניתן לעמוד בהם בדירות מגורים. עכשיו אני הגעתי לשולחן הזה, לשים מראה, והמראה היא כזאת, שכמות שהילדים, שנמצאת במסגרות פרטיות, היא ב – 70% יותר גדולה מאלה שנמצאים במעונות המפוקחים, ויסלחו לי המפוקחים, הם מטפלים רק ב – 21%, אצלי נמצאים 77%, זה אומר שלעיר אין אפילו רבע מידע לאן הולכים הילדים, מי מטפל בהם, איפה הם נמצאים,

יערה שילה:

70% לא, לא,

קרן אוחנה:

והביצה ותרנגולת, הביצה ותרנגולת, נמצאים כאן על השולחן. עכשיו צריכה להתקיים הבנה בסיסית, שבית מגורים לעולם, לעולם לא יהיה, באותה מתכונת של מעון שנבנה מיסודות כמעון לפי הפרוגרמה, והקשר בינינו, יקום על ההיתכנות, של מערך איזונים, של מה הוא מסוגל, ומה הוא לא מסוגל, מתוך הבנה שהילד יהיה שם בכל מקרה, ולכן באתי לכאן, כדי לשבת ולהקים את הקריאה הזאת, מכיוון שעיריית ירושלים, היא העירייה היחידה, שמתעלמת מהתיקון החוק,

חגית משה:

מה קורה במקומות אחרים?

קרן אוחנה:

אני אגיד,

דוברת לא מזוהה:

למרות שכמה פעמים, באנו,

דוברת לא מזוהה:

מה תיקון החוק?

קרן אוחנה:

מדינת ישראל העבירה, ב – 2021 תיקון לחוק התכנון והבנייה, תיקון 131 שאומרת שקיים פטור משימוש למסגרות עד 36 ילדים. שכל מה שצריך לעשות, זה להקים באתר העירייה קישור שנקרא אישור להפעלת מעון, ממלאים את זה, כבר אין וועדות מחוזיות, כבר אין וועדות התנגדויות, העירייה צריכה לדעת על קיומו של המעון, ולהכניס אותו תחת הרשת של ענבל, של נועה, של סימה,

חגית משה:

שזה בעצם,

ענבל:

זה האגף שלנו בעצם,

חגית משה:

זה בעצם ייתן להם את, יקנה להם את האישור,

קרן אוחנה:

את האפשרות להפעיל מעון, עד 36 ילדים.

חגית משה:

בלי שימוש חורג,

קרן אוחנה:

נכון,

יהודה פרוידגר:

איך? איזה,

חגית משה:

וסיפור הארנונה?

יהודה פרוידגר:

שנייה רגע, כשמבדילים,

ענבל:

הארנונה, אז אני אגיד, אז אני אגיד קרן,

קרן אוחנה:

כן,

ענבל:

בנושא הארנונה, אני כבר כאילו בישיבות מתקדמות, עם מנהל האגף, יכול להיות שמצאנו פרצה, למעונות ש - , פרטיים ששוכרים דירה. עם המעונות שנמצאים בתוך דירה, יש עם זה קצת בעיה, כי זה דירת מגורים שבסופו של דבר גם משמשת לאחר הצהריים דירת מגורים.

קרב אוחנה:

אז זה חוק קבע שמחושב החלק היחסי,

ענבל:

נכון,

קרב אוחנה:

שבו הוא מתקיים המעון.

ענבל:

אז הם אמרו לי, הם אמרו, אנחנו נגיע לחלק היחסי, אנחנו הגענו להסכמות, אנחנו פשוט לאותם, מעונות, אנחנו נביא,

קרב אוחנה:

זה בשורה, אני שמחה.

ענבל:

כן, אנחנו נביא בודק, זה נקרא סוקר (לא ברור). כן, שיבוא לבדוק את הנכס.

קרב אוחנה:

הרי אנחנו רוצים להציף את החסמים, ואת האתגרים,

ענבל:

אבל אני אגיד, כשיבוא סוקר לכל מעון ומעון, שנשלח אותו, שאתם תתנו לנו רשות, לשלוח אגף שומה וגבייה אליכם, לא נעשה את זה בלי הידיעה שלכם, ברגע שתתנו את ההסכמה הוא יבוא, הוא ימדוד. ברגע שיש רישיון הפעלה,

קרב אוחנה:

זה כבר מוריד חסם.

לורה ורטון:

אני,

ענבל:

זה כבר מוריד חסם, אנחנו כבר בישורת האחרונה.

קרן אוחנה:

עכשיו עוד משהו שחשוב,

ענבל:

אבל זה רק למי שיש רישיון הפעלה, זה לא כל מי שנמצאת,

חגית משה:

שנייה, שנייה, אני רוצה לשמוע מה החסם,

דוברת לא מזוהה:

רק אם אפשר, מה השם שלך?

ענבל:

שלי ענבל.

דוברת לא מזוהה:

מאיפה?

ענבל:

אני ממונה על מעונות יום,

קרן אוחנה:

לעניין חסם נוסף, צריך לקחת בחשבון, שהעיר יש לה אופי רב – גוני, ושהנגשת המידע לכלל האוכלוסייה צריכה להיעשות באופן שוויוני, למגזר החרדי, למגזר הערבי, ולמגזר החילוני. להרבה מהמעונות שלנו, יש את הנגשת המידע מעצם היותם חברים בארגון, לרוב המעונות, אין יכולת להגיע למידע אלא אם כן, הם מקבלים או צו סגירה, או התנגדות שכנים, או הורה שדורש מהם,

חגית משה:

מה היית רוצה שיקרה?

קרן אוחנה:

אני קודם כל הייתי רוצה, שבתוך האתר של עיריית ירושלים אמנם יש איזה שהיא נישא לגיל הרך, שהיא תהיה יותר צבעונית, יותר נגישה, יותר לבוא, דרך המגע עם, יותר לשים פרסום, קישורים הפנייה לפרסונות. אני בעצמי הולכת,

יערה שילה:

בוא נגדיל ראש, הרשמה,

יהודה פרוידגר:

אני רוצה למשהו לשאול,

ענבל:

אבל קרן,

יהודה פרוידגר:

אני רוצה לשאול,

ענבל:

אנחנו בשנה האחרונה בנינו מיני – סייט לגיל הרך, יחד עם אגף הצוציקים. מה חסר?

קרן אוחנה:

אני אגיד מה חסר,

יהודה פרוידגר:

רגע, אני יכול לשאול משהו?

ענבל:

כדאי (לא ברור).

קרן אוחנה:

קודם כל כדאי לקחת אנשים שכבר נמצאים תחת המטרייה.

ענבל:

נכון,

קרן אוחנה:

בעלות מעונות, שכבר משופשפות, בהגשת הרישיונות, מכירות את החוק, לעשות מעגלים קטנים כאלה, אני הולכת עם המחשב שלי, לבתי מגורים, ויושבת עם בעלות הרעיונות, מי משבעה ילדים ומעלה. ועושה להם את הרישיון. עכשיו אני חייבת להגיד פה משהו לעניין דברים שנאמרו מבחינת החקיקה. החוק לא השתנה. מ – 2018 הוא אותו דבר, מי שאומר הרימו,

דוברת לא מזוהה:

חוץ מהמצלמות,

קרן אוחנה:

הורידו, אותו דבר, גם חוק המצלמות נשאר אותו דבר, הפוך, הוסיפו 3 אופציות נוספות לקיים, לא מחייבים בהם, נתנו אופציה,

חגית משה:

מה השתנה?

קרן אוחנה:

שום דבר לא השתנה,

דוברת לא מזוהה:

הרישיונות לא היו במשרד החינוך,

יערה שילה:

זה (לא ברור) חדשה שנכנסה,

(מדברים ביחד)

יערה שילה:

ב – 2021 בעקבות החוק התקנות,

קרן אוחנה:

לא, החוק, החוק קיים,

דוברת לא מזוהה:

זה רק ב – 21,

ענבל:

ממש לא,

יערה שילה:

לשון החוק, יש חוק, ויש מי מיישם אותו,

קרן אוחנה:

לא, לא,

חגית משה:

פעם אחרונה שאני עושה וועדת חינוך בחדר הזה.

דוברת לא מזוהה:

זה את יודעת למי,

חגית משה:

להגיד לא, שאין יותר וועדת חינוך.

קרן אוחנה:

חוק הפיקוח, חוק הפיקוח על מעונות יום ומסגרות לפעוטות, נחקק ונחתם ב – 2018, אנחנו בפתחה של השנה השביעית, התקנות לחוק היו בתכולה הדרגתית, חלק מהדברים היו בהתחלה, אחר כך נוספו, אין חדש, מי שבא ואומר, אכלו לי, שתו לי, לקחו לי, פגעו בו, הרעו לי תנאים וכולה, תורידו את זה רגע מהשולחן, וגם אי – ידיעת החוק אינו פוטר. ואני חייבת להגיד שהחוק הזה, בשורה התחתונה הטיב עם הילדים, כי הוא העלה את הסטנדרט, כל מסגרת חייבת התנהלות בטוחה, חייבת קורס עזרה ראשונה, חייבת הדרכה חינוכית, חייבת ביקור של מפקחת, אני לא רק שאני תומכת, אני תומכת נלהבת, כי עד היום ילדים היו במחשכים, אני לא רוצה להגיד לכם, אם אתם תעשו איתי ביקור במעונות שאתם מכירים,

יהודה פרוידגר:

כל דירה (לא ברור).

קרן אוחנה:

אתם לא, לא תסכימו,

קרן לוי:

מתחת ל – 6 ילדים, זה בסדר.

קרב אוחנה:

נכון, אבל השאלה היא, השאלה היא, אם עכשיו אנחנו סוגרים אותם, וגורמים להם להתחבא עוד יותר, או שאנחנו מקבלים אותם כמו שהם, וגורמים להם להשתפר, שאני חושבת שזאת אופציה טובה יותר. אז הנגשת מידע, תודה על הארנונה העסקית, אני רשמתי לי כמה דברים עניין של שיתופי פעולה, אני מאוד נוטה לשתף פעולה עם הצוות שלכם בקשר ישיר, אני חברה בקבוצות הוואטסאפ, אני גם מייצג, כי ביום יום שלי, אני קמה לגן הפרפר, מזה אני מתפרנסת, את זה אני עושה בהתנדבות, כבר 18 שנים אני יושבת ראש ארגון בהתנדבות מלאה. הפרנסה שלי זה מהגן, אז אני פוגשת הורים, אני מתמודדת עם צוותים, אני מתמודדת עם מצוקת כוח האדם, אני מתמודדת עם הרגולציה ואני יכולה להגיד לכם שהספינה מתנדנדת, גם אני יושבת בתוך הספינה. והשיתוף פעולה הזה, הוא מאוד מאוד חשוב, והערה אחרונה, זה שההפרדה הזאת, בתוך העיר, בין המעונות המפוקחים, בעלי סמל לשלב בין המעונות הפרטיים,

דוברת לא מזוהה:

אני חושבת שיש,

קרב אוחנה:

יוצרת בידול בתוך האוכלוסייה, כי היא מתייגת, כאילו אוכלוסייה שהיא קצת יותר נמוכה, ולכאורה אוכלוסייה שהיא קצת יותר גבוהה, ולא בהכרח, שמי שבפרטי, הוא בעל יכולות, לפעמים הוא שם, כי אין מקום במעון שייתן לו דרגת השכר.

ענבל:

אני אחזק, לפעמים אם להורה אין דרגת שכר, הוא משלם בפרטי, המסובסד, הרבה יותר, מאשר שהוא משלם בפרטי.

דוברת לא מזוהה:

חד-משמעית,

ענבל:

צריך גם זה להסביר,

קרב לוי:

משנה הבאה זה לא נראה לי.

חגית משה:

עוד משהו? יש עוד משהו?

קרו אוחנה:

כן, הישיבה הזאת של כולם ביחד היא, היא חשובה מאוד, אני חושבת שהמפגשים האלה צריכים להיות יותר תקופים, אני חושבת שצריכה להיות יותר, זה אני אגיד לצוות של הגיל הרך, זה נורא נחמד פעילויות משותפות עם המפקחות של משרד החינוך, שזה קצת יצירה וקצת, לשמוע דברים שהם כיפיים, על קלינאי תקשורת, על איתור ילדים לצרכים מיוחדים, זה שלב מאוד גבוה, אנחנו כרגע בבייסיק, אנחנו כרגע בלטיפול במטפלת, שמטפלת בילד, אנחנו עוד לא במקום הזה.

קרו לוי:

ואנחנו גם מטפלות, בואי לא נשכח.

קרו אוחנה:

ולכן אני חושבת שיותר חשובה, להנגיש את החוק, ידע זה כוח. אני חושבת ששווה לבנות להם את קבוצת תושבים.

חגית משה:

תודה רבה, אני רוצה לתת,

יהודה פרוידגר:

אני רוצה,

חגית משה:

יהודה, תציג את עצמך.

מרים סלע:

רק, הנתון, את אמרת, סליחה, רגע אני חייבת לדעת את הנתון,

קרו אוחנה:

כן,

מרים סלע:

אמרת ש – 77% מהילדים בעיר,

דוברת לא מזוהה:

ניתן להם להציג את המצגת. אנחנו נציג את זה.

(מדברים ביחד)

מרים סלע:

סליחה,

דוברת לא מזוהה:

מרים, זה לא אירוע ירושלמי.

מרים סלע:

זה נתון ארצי.

חגית משה:

מרים, שנייה,

יהודה פרוידגר:

אני רוצה לשאול, קוראים לי יהודה פרוידגר, אני חבר מועצה.

קרן אוחנה:

נעים מאוד.

יהודה פרוידגר:

אני רוצה לשאול מצד שני, כאילו מאוד רוצים להקל, ולאפשר והכול, אבל עדיין אם עד, 35 ילדים, שיהיו בדירה, שרק בגלל שמילאו איזה טופס בעירייה, אישרו שזה מעון מוכר, זה גם משהו, זה (לא ברור).

קרן אוחנה:

יש רשימת תנאים,

דוברת לא מזוהה:

זה לא בעירייה, זה משרד החינוך.

יהודה פרוידגר:

מה? מה?

יערה שילה:

זה משרד החינוך, זה לא העירייה.

קרו אוחנה:

למה זה מיותר להוריד את השימוש חורג בגלל היקף הרגולציה, ברגע שהמעונות הפכו להיות מפוקחים, משרד החינוך הכניסה דו"ח מקביל, שבדק, (לא ברור),

קרו לוי:

שטח.

קרו אוחנה:

שטח, פר ילד,

קרו לוי:

פר ילד, מטפלת.

קרו אוחנה:

כלים סניטריים, מטבח, אז,

יהודה פרוידגר:

אז מה מפריע?

יערה שילה:

אני חייבת רגע,

יהודה פרוידגר:

וככה זה מוכר ברווחה, למרות שיש להם,

קרו אוחנה:

לא מוכר, זה לא,

יהודה פרוידגר:

זה פרטי.

חגית משה:

כן, יערה, יערה, ואז,

יערה שילה:

רגע, אני אגיד,

חגית משה :

שנייה רק רגע, יערה ואז לורה.

יערה שילה :

אחר כך אני אתן את התמונה הארצית, אבל אני אסביר כמה מושגים, שהם מאוד חשובים. מי כמו שקרן היא חברתי כבר שנים מ – 2012, אנחנו מסתובבות ככה עם החוק הזה, בסדר? מ – 2018 נחקק חוק במדינת ישראל ב – 2021 היו לו את התקנות, כל חוק, כדי שהרשות תוכל ליישם, בא עם תקנות. בסדר? מאז שבעה ילדים ומעלה מפקחים ע"י משרד החינוך,

חגית משה :

7 ילדים ומעלה?

יערה שילה :

מ – 7 ילדים,

דוברת לא מזוהה :

7 ילדים,

יערה שילה :

זה לא אומר שהם מסובסדים, זה אומר שהם מפקחים. מה אומר הפיקוח? אומר הפיקוח שיש לו פיקוח משרד החינוך, כל רשות יש את המפקחות שלה, וחיוב של הדרכה של 4 שעות, זה לשון החוק. מה עוד יש בלשון,

דוברת לא מזוהה :

מדריכה חינוכית.

יערה שילה :

מדריכה חינוכית.

אלדד רבינוביץ :

אבל לא כל רמת פיקוח, זה פיקוח, מה כולל הפיקוח?

יערה שילה :

הפיקוח, בודקת,

דוברת לא מזוהה:

בקרת מבנה,

חגית משה:

כמה מפקחות יש?

יערה שילה:

בכל הארץ, יש, בירושלים יש 4,

אלדד רבינוביץ:

השבוע,

יערה שילה:

רגע, שנייה,

חגית משה:

אבל שנייה, רגע, יש,

שרי דרור:

על 236.

יערה שילה:

על 236,

חגית משה:

זאת אומרת יש, משרד החינוך,

יערה שילה:

רגע, אני אגיד את המושגים,

שרי דרור:

הן יודעות יש לכם עוד עשרות.

יערה שילה:

רק למושג, רק למושג, בסדר?

קרו לוי:

והן לוקחות פחות.

יערה שילה:

בכל מסגרת כזו, כדי לקבל רישיון הפעלה היא חייבת שהמחנכת מטפלת, תלמד קורס בסיסי של 220 שעות,

קרו לוי:

והתנהלות בטוחה.

יערה שילה:

בסדר? כן, בסדר, זה לשון החוק, בסדר?

קרו לוי:

(לא ברור) מחויבות לזה.

יערה שילה:

זה לא אומר שהן מסובסדים,

חגית משה:

הבנתי.

יערה שילה:

מסובסדים, יש מעט מאוד בארץ, ועוי בירושלים, אנחנו באחור היותר נמוך,

דוברת לא מזוהה:

משאר,

יערה שילה:

אולי קצת נושקים למצב,

ענבל:

כי קשה לנו להעביר, אז אנחנו סוגרים.

יהודה פרוידגר:

הדרישות של הרווחה,

יערה שילה:

שנייה, אז זה סיפור, מדובר רק בילדים שהם, עם צרכים רגילים, בוא נגיד, לא ילדים עם צרכים מיוחדים, ילדים עם צרכים מיוחדים עם זה משרד הרווחה כבר,

שרי דרור:

זה מעונות שיקומיים,

יערה שילה:

מעונות שיקומיים, שבאמת אולי זה נושא המשך.

אלדד רבינוביץ:

אנחנו בעצם,

יערה שילה:

אחר כך אני,

ענבל:

פחות מ – 6 ילדים.

אלדד רבינוביץ:

מעל 7 ילדים (לא ברור) לפיקוח, הוא עובר על החוק.

שרי דרור:

רגע, משהו קטן, לא מהכובע הזה, קצת מהכובע,

חגית משה:

בסדר, אני רוצה גם,

שרי דרור:

רק על הפרטיים, אני אומר את זה בקצרה, ועל המקום של הרשות, כי אנחנו בבית שמש נתקלנו באותה בעיה, בסדר? מעונות שהם לא נמצאים בחיבה, ולא נמצאים, במגזרים מסוימים יש לנו ריבוי עצום של המעונות האלה, ובעצם אנחנו יודעים שהם קיימים, אנחנו לא יודעים מה לעשות איתם,

חגית משה:

אולי זה גם לא מעון, אולי זה מטפלת, כי יש לה ארבעה ילדים,

יערה שילה:

לא, אבל זה לא,

שרי דרור:

זה לא משנה, חגית,

חגית משה:

7 ילדים זה מעון, אבל יש מטפלת של ארבעה ילדים,

שרי דרור:

לא, לא,

חגית משה:

זה (לא ברור).

(מדברים ביחד)

שרי דרור:

חגית אני לא, אני לא מדברת עליהם, אני מדברת על לא מעט נשים שיש להם בבתים שלהם, מעל ל –
7 תינוקות,

חגית משה:

ולא (לא ברור) לשום מקום.

שרי דרור:

רגע, אבל יש לזה כן אחריות רשותית, מה שבעיני, אחד המהלכים,

דוברת לא מזוהה:

זה אכיפה.

שרי דרור:

אנחנו עשינו,

דוברת לא מזוהה:

זה עבירה על החוק.

שרי דרור:

נכון, ויש לכם איזה שהוא אחריות, אני לא יודעת להגדיר את זה כרשות. אני כשהבנתי שזה אחריות שלנו, חלק מהדברים שעשינו, יצרנו כנסים, כי בעצם מה שקרן אומרת, צריך להנגיש להם את המידע,

קרן לוי:

הורים לא מבינים מה זה החוק הזה.

שרי דרור:

רגע, שניונת, שניונת, וצריכים לעזור להם, לא לפחד, בסדר? ולאפשר להם לעבור להיות מפוקחים, בשביל לעשות את זה, אנחנו כרשות עשינו כנסים סגורים, עם רשימות בכתב יד, לא העלינו את זה על מחשב, הטלפונים לא היו בתוך הרשימה, להבטיח שיא הדיסקרטיות, שיא הדיסקרטיות, דקה, דקה, ולתת להם עשינו, אנחנו עשינו גם לתת להם, ייצרנו לנו את הרשימות האלה, ואישרנו להם איך הם עוברים מלהיות מתחת ל – , מתחת העין שלנו, למשהו שאנחנו יכולים לתת להם מענה.

ענבל:

אז שרי, אני רק אגיד ש - ,

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) של משרד החינוך, זה עכשיו,

שרי דרור:

אבל (לא ברור). אני לא יכולה לומר,

חגית משה:

אני רוצה,

ענבל:

רק רגע אבל אני חייבת להגיד משהו,

חגית משה:

כן.

יערה שילה:

אבל אין אכיפה על דברים יותר,

חגית משה:

ענבל, אני מבקשת רגע, שענבל הכינה לנו, הכינה מצגת עם נתונים, ובואי, תעברי על המצגת במהירות,

ענבל:

כן,

חגית משה:

ואז נוכל להמשיך את הדיון, בסדר?

לורה ורטון:

אני אשמח גם,

ענבל:

טוב, אז מחלקת מעונות יום הוא כבר בדצמבר 2022, תחת אגף פדגוגיה, במינהל החינוך. אני אתן רקע של העיר ירושלים, בעיר ירושלים יש 72 אלף פעוטות, אנחנו רק יודעים איפה נמצאים 14 אלף פעוטות של העיר ירושלים, אנחנו יודעים איפה נמצאים, מי המעונות המפוקחים, והמסובסדים, מי שנמצא בעצם תחת חוק הפיקוח. אני אציין פה למי שלא יודע, עיריית ירושלים לא רושמת, לא מפעילה מעונות יום, לא נותנת דרגות הנחה, ולא נותנת סבסוד. המנדט היחיד שעיריית ירושלים קיבלה, זה המנדט של הפדגוגיה, הכנסת פדגוגיה למעונות היום,

דוברת לא מזוהה:

זה משרד החינוך?

ענבל:

ממשרד החינוך, ניגשו,

דוברת לא מזוהה:

כל הרשויות.

ענבל:

ניגשנו לקול קורא שיצא, והקול קורא היה מנהל תקן לידה, שזה התקן שלי, והאחריות שלנו זה אחריות רק פדגוגית, להכניס מדריכות פדגוגיות, למעונות היום, תיכף נועה תרחיב את זה,

דוברת לא מזוהה:

זאת אומרת אין לנו אחריות רשותית לידה עד 3.

ענבל:

נכון, לא קיבלנו את המנדט,

שרי דרור:

לא, זה בכל המדינה.

ענבל:

זה בכל הארץ, זה לא רק בירושלים,

שרי דרור:

יש לך אחריות על מה שקורה, על ה – 60 אלף האחרים שאת לא יודעת,

ענבל:

עוד פעם, אני תיכף אגיד לך מה הם, תיכף אני אגיד לך מה אנחנו עושים, דבר ראשון, אני יכולה להגיד, שמי שנכנסו לתפקיד, המחלקה שלי אמונה על שלושת המגזרים, ערבי, חרדי, ומגזר הכללי, רק בשנה האחרונה, מי שנכנסו באמת לתפקיד, יצא פה להכניס כמעט 30 מסגרות למזרח העיר, אנחנו עושים שם כנסים, ואנחנו עושים שם הסברה, אנחנו, ועוד פעם בשביל שתבינו אין לנו תקן ממשד החינוך, קיבלנו תקן אחד, על 72 אלף פעוטות. בנוסף, כן,

יערה שילה:

כן,

ענבל:

זה הקול קורא שיצא, אין שום הלימה לכל המגזרים. אז עוד פעם, זה שהצלחנו,

חגית משה:

מי? רגע סליחה, מי נותן את התקן?

שרי דרור:

משרד החינוך,

ענבל:

משרד החינוך, יצא קול קורא,

חגית משה:

משרד החינוך,

ענבל:

האגף לגיל, מעונות יום,

שרי דרור:

גיל הרך, זה אגף גיל הרך.

(מדברים ביחד)

שרי דרור:

אין שום דיפרנציאציה בין ערים גדולות, ערים קטנות,

ענבל:

מ – 4000 עד 70,

חגית משה:

רגע, חבריה, שנייה, תקשיבו,

דוברת לא מזוהה:

מה צריך לעשות התקן הזה?

חגית משה:

שנייה אחת, אני לא רוצה את זה, זה מעצבן אותי, רק תהיו בשקט, כדי שלא נעשה כמה שיחות.

יהודה פרוידגר:

נתחיל מזה, (לא ברור).

חגית משה:

זהו.

ענבל:

אנחנו המנדט שעיריית ירושלים קיבלה, זה להכניס הדרכה פדגוגית,

חגית משה:

שנייה למה לא קיבלנו ביחס של 4000?

ענבל:

כי היה להם טבלה, עד 4000,

חגית משה:

רגע, מי עוד רוצה? שאלתי אותה, היא תענה.

ענבל:

אוקי, היה טבלה, של תקן, כאילו מעד 4000, עד 4000 ילדים מקבל תקן אחד.

חגית משה:

מעל 4000?

ענבל:

תקן אחד. זהו, זה נגמר.

חגית משה:

אז למה בבית שמש יש שניים, כי מה?

ענבל:

כי,

שרי דרור:

אני אגיד את זה,

חגית משה:

יש לך שמש? מה? תגידי,

שרי דרור:

קודם כל לא קיבלנו תקן, קיבלנו סכום, קיבלתם 400 אלף שקל,

ענבל:

נכון,

שרי דרור:

400 אלף שקל של, אתה יכול לעשות על תקן מסוים,

ענבל:

יכול להיות,

שרי דרור:

אתה יכול לייצר מזה, אתה יכול לייצר מזה, תקן של מובילה, ועוד מישהי שנמצאת איתה. 400 אלף שקל זה לא תפקיד בכיר, גם בירושלים, ו - , אפשר, זהו.

ענבל:

זה לא מייצר, בוא נגיד,

חגית משה:

רגע, אבל זה באמת, כאילו בית שמש לא העניין,

שרי דרור:

אני באמת חושבת ששיח עם אורנה פז, ולהסביר את החריגה של ירושלים,

ענבל:

אנחנו עשינו,

שרי דרור:

שראש העיר ישב איתה, אין מה לעשות.

ענבל:

עשינו,

חגית משה:

בסדר, הבנתי, הבנתי.

ענבל:

לשכה משפטית של משרד החינוך,

חגית משה:

הבנתי, יש, אנחנו מקבלים סכום, שנייה, ראש מינהל חינוך, אנחנו מקבלים סכום משרד החינוך, של 400 אלף שקל, עבור ניהול הדבר הזה, ולכן כשאתה מחלק 400 אלף שקל, זה השכר של מי שמנהל את ה - , את האירוע. אפשר,

שרי דרור :

אפשר לפצל.

חגית משה :

אפשר לחשוב מה עושים עם זה, זאת אומרת,

קרן אוחנה :

אני יש לי הצעה, במיוחד לירושלים, שזאת עיר שבה יש אפילו חלוקה בתוך מנח"י לשניים, למינהל, לחרדי,

חגית משה :

הבנתי,

קרן אוחנה :

ולכללי,

חגית משה :

זה מה ש - , זה מה שראש מינהל עשה (לא ברור).

קרן אוחנה :

לא רק לאורנה פז, גם לדודי ראש אגף תקציבים. ולקחת מכל מיליון תושבי העיר, ולהגיש בקשה מיוחדת, חריגה להתאמה,

דוברת לא מזוהה :

הגשנו, הגשנו. למנהלת המחוז,

יערה שילה :

יש פה אגף שעובד.

דוברת לא מזוהה :

משרד החינוך לא מתפקד.

דוברת לא מזוהה:

ברור.

חגית משה:

בסדר, הבנתי. הבנתי, הלאה. ממשיכים.

ענבל:

אנחנו קיבלנו עוד פעם כמו שאמרתי, את המנדט של הדרכה פדגוגית להכניס מדריכות פדגוגיות, למעונות היום, אנחנו מקבלים תקציב ממשרד החינוך, ע"פ 236 מסגרות שנמצאות תחתינו, אנחנו אמורים לתת להם 4 שעות, 4 שעות הדרכה ושעה אחת של סופר – ויז'ין, שאנחנו עושים אחת לחודש, סך הכול יש לנו 5 שעות,

אלדד רבינוביץ:

מה זה סופר ויז'ין?

ענבל:

סופר ויז'ין.

נועה עוזיאל:

תיכף אני אסביר,

ענבל:

תיכף נועה תסביר, נועה תתחילי עם ההדרכה.

נועה עוזיאל:

רגע,

חגית משה:

תציגי את עצמך, תפקיד והכול.

נועה עוזיאל:

אני קוראים לי נועה עוזיאל, אני ממונה על ההדרכה והפדגוגיה המעונות היום.

ענבל:

במנח"י,

נועה עוזיאל:

במנח"י, אני עובדת עם ענבל. אנחנו הקמנו מערך הדרכה רשותי של 11 מדריכות, שנכנסות לכל המסגרות הפרטיות, שהוציאו רישיון, כל 70 ומשהו מסגרות פרטיות, כמעט הכול. אנחנו הקמנו מערך הדרכה רשותי, של 11 מדריכות שנכנסות כמעט לכל המסגרות הפרטיות שהוציאו רישיון. וגם לכמה ארגונים, ביניהם ויצ"ו, הגיל הרך, (לא ברור) סן – וינסנט, שהמדריכות שלנו נכנסות לשם לדרכה. חוץ מזה אחת לחודש,

חגית משה:

זה בעלות עירונית מלאה?

ענבל:

לא, זה בעלות משרד החינוך,

שרי דרור:

משרד החינוך,

נועה עוזיאל:

משרד החינוך מתקצב את זה. חוץ מזה, אני עושה אחת לחודש מפגשי ליווי והדרכה ל – 50 מדריכות בכל העיר, זה המדריכות של הארגונים שלא, לא נכנסות המדריכות הרשותיות, שאני גייסתי, אלא מדריכות שהיו להם, אבל כולן מגיעות, למפגשי ליווי והדרכה, בסופר ויז'ין, כי המטרה היא לייצר שפה אחידה, איזה שהוא סטנדרט ירושלמי של מה זה (לא ברור) בגיל הרך, עשינו סימולציות בטקטיקה, השתלמויות על חשיבות איכות אינטראקציה מבוגר פעוט. פיתחנו יומן הדרכה, שהוא תוצר ירושלמי ייחודי, שהוא כלי (לא ברור) למדריכות. ויש למידת המיטות, שיטת (לא ברור), הרבה מאוד פיתוח מקצועי.

אלדד רבינוביץ:

שנייה, 11 מדריכות זה פעולה של המקומות המפוקחים?

ענבל:

זה 236,

חגית משה:

90 ומשהו, 96,

נועה עוזיאל:

לא, 11 מדריכות נותנת מענה כ – 100 מסגרות.

אלדד רבינוביץ:

אם יהיו עוד מסגרות יקבלו,

ענבל:

בשאר המסגרות אנחנו מעבירים כספים.

נועה עוזיאל:

מה שצריך אנחנו נותנים,

שרי דרור:

סך הכול יש לך 60,

נועה עוזיאל:

כן,

שרי דרור:

בעיני זה נקודה למחשבה בפרספקטיבה, הרשותית, בסדר? יש כוח מאוד גדול בזה, שהרשות מצליחה לייצר מערך הדרכה כל כך גדול, ולפקח ולוודא, שבאמת הכסף עובר בסופו של דבר בצורת הדרכה, ולא בצורה אחרת. לכן אנחנו בחרנו לשתף פעולה עם הרשות, ולבוא ולומר כל עוד יש לכם מדריכות, אנחנו נשמח לעשות את זה, אנחנו לא מחפשים את הכסף, אנחנו מחפשים את טיוב השירות. בסדר?

חגית משה:

אבל הרוב, הרוב,

יערה שילה:

אנחנו עושים את זה, ואנחנו עושים שוב, אני אגיד,

יערה שילה:

זה עם האחרים, זה תהליך,

יערה שילה:

זה תהליך,

יערה שילה:

זה תהליך, זה לא נכון להגיע לזה בצורה של כפייה.

שרי דרור:

לא, חס וחלילה,

נועה עוזיאל:

לא, אני חושבת,

שרי דרור:

רק ציינתי את הנקודה הזאת, שהיא משמעותית.

נועה עוזיאל:

לא, אבל אני חושבת שרי, שנוצרה קהילה של מדריכות בירושלים מגוונת, מאוד מאוד משמעותית,

יערה שילה:

איכותיות,

נועה עוזיאל:

שהן לומדות אחת מהשנייה, זה פעם ראשונה שארגונים שונים נפגשים, יש לזה הרבה מאוד ערך, גם בתצורה הזאת, כל הארגונים,

חגית משה:

מה האתגר שלך? מה היית צריכה תוספת?

יערה שילה:

קודם כל,

חגית משה:

רגע, שאלתי אותה, רגע, מה את צריכה? תתנו לה לזה.

נועה עוזיאל:

אנחנו בשנה שעברה, קיבלנו עבור כל מסגרת 10 שעות חודשיות לטובת הדרכה, ואיתור ילדים.

חגית משה:

מהמשרד,

נועה עוזיאל:

מהמשרד. השנה זה קוצץ ל – 5,

חגית משה:

כי מה?

קרן אוחנה:

כי היה קיצוץ, קיצוץ של 400 מיליון של האוצר,

יערה שילה:

של האוצר,

קרן אוחנה:

אחרי ריג'קטים,

נועה עוזיאל:

האוצר קיצץ,

קרן אוחנה:

מלחמה וזה,

נועה עוזיאל:

מתקציב הגיל הרך,

יערה שילה:

אבל ירושלים קיבלה שעה נוספת, לעומת מקומות אחרים,

ענבל:

לא, כולם קיבלו את ה – 5 שעות, ולכולם, כולם קיבלו 5,

דוברת לא מזוהה:

שיהיו 10 שעות, אז בעצם, גייסנו צוות פרה – רפואי, שיעשה, שיסתובב במעונות, ויאתר ילדים (לא ברור). ועם הקיצוץ של השעות,

נועה עוזיאל:

לא עבדנו,

ענבל:

והתיכף נבין מה אנחנו נותנים,

נועה עוזיאל:

מה אנחנו בכל זאת,

ענבל:

נותנים.

קרן אוחנה:

אפשר להגיד לכם מילה טובה, אם אפשר, לצוות הזה שיושב פה, כי אני מביאה קצת קולות מהשטח, קודם כל הצוות הזה יציב, קבוע שריר וקיים בשנים האחרונות, מה שנותן, מה שנותן ביטחון לנשות.

יערה שילה:

באמת מגיע לכם. האור בקצה המנהרה,

קרן אוחנה:

יש משהו בדרך שבו הן עושות הדרכת עמיתים, ומעבירות את האג'נדה העירונית, כי אני יכולה להגיד לכם, שעל אף הקיצוצים, אני שומעת מהמנהלות מעונות, שאף מדריכה פדגוגית לא בוחרת, כשהזמן נגמר, הן זמינות, והן עונות, גם בשעות הערב, בזמנם הפרטי, הן נותנות מענה, וגם עושות את התיווכים, למי שצריך עזרה כזאת או אחרת, שנניח הרשות לא נותנת, אני פוגשת את זה בייעוץ המשפטי, כשצריך, בתקשורת עם הורים, אם צריך, בחוזים מול צוות אם צריך, אז הן יודעות לעשות את ההפניות, הן נורא משקיעות במפגשים, שכולן יושבים ביחד, הכול תמיד נאמר, בשפה מאוד גבוהה, טובה, נעימה, כך שאף אחד גם לא מרגיש מאוים, באמת רק צריך לדעת להביא אותם לפה, כי ברגע שהם פה, אתן יודעות להשאיר אותן, אז זה משהו שאני חייבת להגיד מילה טובה, וגם השנה, נתת לנו איזה שהוא שי בתחילת שנה, ארבעה ספרים שאני עוברת גן גן ואני רואה במדף גננת, שאפילו לא מוגש (לא ברור), שישאר, שישמר, איכותי, נעים, נעשה DOOR TO DOOR, עם חיבוק, עם מילה טובה, עם שנה טובה. אז מוערך מאוד, תודה.

מרים סלע:

אפשר לשאול שאלה,

ענבל:

בוא נמשיך,

מרים סלע:

כי זה מעניין בהקשר של מה שקרן אמרה, יש תמריצים כלשהם, שהולכים בין המעונות האלה, שעוד לא?

נועה עוזיאל:

אני אגיד ככה, אחת המטרות שלנו, זה של הצוות היקר שעובד במעונות, בינינו זה התפקיד הכי חשוב, עלי אדמות, עבודה עם הגיל הרך, זה שהם ירגישו שרואים אותם, שהם חשובות, שהן מוערכות ושהעבודה שלהם משמעותית, ואנחנו עושות את זה בכל מיני דרכים. גם בתכנים שאנחנו מביאות, גם בפינוק שיש במפגשים, שאנחנו עושים אחת לרבעון, כי זה חשוב לנו מתוך המסר, גם בתחילת שנה ללכת,

ענבל:

לכל מסגרת, ל – 236 מסגרות,

נועה עוזיאל:

הבאנו ספרים להגיד שנה טובה, כי זה היה לנו חשוב באמת.

קרן אוחנה:

ממש,

ענבל:

להיות שם,

נועה עוזיאל:

באמת, אני,

ענבל:

ולהגיד להם גם פתיחת שנה טובה, ושאנחנו פה, ואנחנו כאן בשבילם,

נועה עוזיאל:

מבחינתנו אלה התמריצים, כי אנחנו, זה מה שאנחנו,

ענבל:

מאמינות,

מרים סלע:

לא, מהמם.

יערה שילה:

יפה מאוד.

נועה עוזיאל:

באמת מאמינות בזה.

חגית משה:

בואי תמשיכי, את,

נועה עוזיאל:

אני אגיד בקצרה, מבחינת פיתוח מקצועי בקצרה. עשינו כבר שני כנסים בתוך שבוע החינוך הירושלמי, כי מבחינתנו חינוך בירושלים מתחיל מגיל לידה, למטפלות ולמנהלות של מעונות, יש לנו אחת לרבעון מפגשים בשיתוף משרד החינוך, עם הרבה מאוד תכנים, עשינו בתחילת המלחמה מפגשים על חוסן, יש הרבה צוותים מעורבים במעונות היום מה שיצר הרבה מתחת בתחילת המלחמה, גם בזה נתנו מענה. אנחנו מאוד מאמינות בחשיבות של אינטראקציה מבוגר פשוט, ואנחנו משקיעות בזה, בכל מיני השתלמויות ופורומים שונים.

יערה שילה:

מדהים.

נועה עוזיאל:

עוד תקשורת מיטבית עם הורים, קורסי התנהלות בטוחה, מידעונים מקצועיים, השתלמויות, אנחנו מאוד מאוד קשובות לשטח, הבנו שמעונות מסובסדים למנהלות יש קושי, במיומנויות ניהול, שיתוף פעולה עם השפ"ח, זהבה פה, השתלמות בוטיק, ל – 18 מנהלות על מיומנויות ניהול, זו הראשונה מבחינתנו יהיו עוד בהמשך.

שרי דרור:

וגם ליווי של השפ"ח,

ענבל:

זה את כותבת, נדבר על זה,

חגית משה:

רגע, שרי, זה ירושלים פה, מה,

ענבל:

כן, חוסכת.

חגית משה:

זה לא בית שמש,

ענבל:

אז אנחנו באמת בנינו מיני - סייט באתר העירוני, וקרן אני לוקחת את התובנה שלך, ואנחנו נעשה שולחן עגול, וכל מה שצריך להיכנס לאתר של הגיל הרך, שהקמנו, אנחנו נכניס לשם, אנחנו רוצות לשמוע, אנחנו שולחים ניוז – לייטר, מחר אנחנו מקימות בערב מפגש זום להורים, איך בוחרים מסגרת בשיתוף השירות הפסיכולוגי, אנחנו מוציאות עלוני מידע, בנושא התפתחות, נשיכות, התחלה, לשנה חדשה, הסתגלות. אנחנו עוד פעם, כמו שנועה אמרה קיצצו לנו את שעות האיתור, אבל אנחנו ירושלים, יודעים להילחם, והצוות של השירות הפסיכולוגי נמצא ב – 30 מעונות יום, אחת לשבוע, נותן מענה הן למנהלות,

חגית משה:

זה חדש, נכון? השירות הפסיכולוגי,

ענבל:

זה משנה שעברה, השירות הפסיכולוגי,

נועה עוזיאל:

לא, לא מודעים לזה, אבל,

ענבל:

זה ב – 30 מעונות מתוך 116, אין לנו עוד תקציב. אבל עוד פעם, זה באמת יריית פתיחה.

חגית משה:

רגע, מאיפה התקציב?

יערה שילה:

בירושלים אין 360?

ענבל:

אנחנו יודעים לאגם משאבים,

דוברת לא מזוהה:

יש, אבל קיצוץ,

חגית משה:

זהבה,

דוברת לא מזוהה:

זה היה אמור להיות מעל?

חגית משה:

גם בזה את מתעסקת?

דוברת לא מזוהה:

יש מעונות עם 360,

חגית משה:

אבל בואי תגידי לנו כאילו, איך, איך זה עובד, ובמה,

זהבה רוזנטל:

איך זה עובד?

חגית משה:

בעיניים שלך.

זהבה רוזנטל:

דבר ראשון אני מצטרפת, לכל מה שאומרים על הצוות המדהים,

יערה שילה:

נכון,

זהבה רוזנטל:

גם לנו תענוג לעבוד איתו, יש לנו בעצם פסיכולוגית מכל צוות אזורי, שאחראית על מספר מעונות לפי הבחירה של הצוות, שהיא נכנסת, בעיקר בעבודה מערכתית, זה לא ממש שעדיין מורים, זה יותר עבודה עם המנהלת של המעון, עם המטפלות, במקרים שמגיעים לפתחם, ליעוץ, והבנה, ומתן

הדרכה. חוץ מזה יש את התקציב שדובר פה על מקרה קצה, שמגיע למשרד החינוך, לטיפול במקרה חירום, שזה כאילו לא קשור לפרויקט הזה, שהוא מתוך פרויקט של שגרה,

חגית משה:

מה המשמעות להגדיל את זה לכל, לכל המפוקחים?

זהבה רוזנטל:

הרבה תקציב,

חגית משה:

תמיד זה כסף, תמיד לבכות שאין לכם,

זהבה רוזנטל:

לא, זה בסוף,

חגית משה:

אין, זה ברור, כאילו לא צריך להגיד שיש כסף, רק תגידי אם יש עוד איזה שהוא חסם שבעצם לא מאפשר להרחיב את זה,

זהבה רוזנטל:

שנצליח לגייס פסיכולוגים מתאימים, זה דורש, פסיכולוגים שמבינים בגיל הרך, בגילאים האלו, אז יש לנו יחידה התפתחותית, אנחנו משתדלים אלה יהיו פסיכולוגים התפתחותיים, אבל אנחנו נצליח,

חגית משה:

גם כוח אדם את אומרת, גם חוסר כוח אדם.

זהבה רוזנטל:

זה הסיפור.

חגית משה:

אוקי,

ענבל:

ואני אגיד שמכיוון שאנחנו לא מצליחים להכניס את השפ"ח למעונות המפוקחים, המסובסדים, אז למעונות הפרטיים בביקוח, כמובן אנחנו מכניסים קלינאי תקשורת, ומרפאה בעיסוק, ע"פ קריאה,

יש לנו באמת מנהלת שפונה אלינו, אנחנו באמת מכניסים לצוות פרא – רפואי, שתיתן לה באמת מענה.

נועה עוזיאל:

כשיש סימן שאלה לגבי ילד מסוים, או כמה ילדים, המדריכה והמנהלת ממלאות איזה שהוא טופס הפנייה, ואז אנחנו מזמינים או את הקלינאי תקשורת, או את המרפה בעיסוק, שנכנסת ועושה (לא ברור).

חגית משה:

יש לי שאלה, יש לי שאלה שתיכף תגידו לי גם, תגיד תקציבי ומשאבי אנוש, והכול, אבל אני שואלת שאלה, בהנחה ואנחנו, הרי, אם אני לוקחת את המקבילה שלכם, זה גני ילדים,

נועה עוזיאל:

נכון,

חגית משה:

של 3 עד 5. בגני הילדים 3 עד 5, המערכת בנויה כך, שלכל אזור, יש מין רכזת, היא לא גננת, אבל היא מרכזת, והיא בעצם מעבירה הלאה את כל הצרכים. עכשיו מאחר ואתם שלושה,

נועה עוזיאל:

שלושה.

לורה ורטון:

מה?

דוברת לא מזוהה:

שלוש.

חגית משה:

אתם שלוש, שלוש בנות, תותחיות, שעושות עבודה, ומגיגלות את הכול, גם בלתת מענים, אבל גם ליצור פדגוגיה לסיפור הזה, ולא רק לדעת מה קורה, האם אנחנו לא יכולים לבנות את זה כמו בגני ילדים? אני לא אומרת עכשיו כמה יש לי? קרן עובדות רכזות, ארבעה? למה לא להפוך את זה לארבעה רכזות אזור? שייתנו את המענה, כי העיר היא מאוד מאוד גדולה, הרי,

ענבל:

אבל את נותנת את קרן שהיא בסך הכול המגזר הכללי,

יערה שילה:

מגזר הכללי,

ענבל:

אני יש לי גם את החרדים, וגם ערבי,

חגית משה:

ואדרבא,

יהודה פרוידגר:

אדרבא כללי, ארבע בכללי, שתיים בחרדי,

חגית משה:

לא, לא, אני אומרת לפי שכונות אפילו.

אריק וירצבורגר:

זה מעל 16 מסגרות.

קרן אוחנה:

(לא ברור) שעולה פה, היא מתעסקת גם בלוגיסטיקות,

ענבל:

בבינוי, בהקצאות,

קרן אוחנה:

הקצאות,

חגית משה:

סופרמן, אמרנו שאת סופרמן, אבל אני שואלת,

ענבל:

ואנחנו,

קרן אוחנה:

רגע עם כל זה שלבין כוח אדם, ההבדל הוא גני ילדים עיריית ירושלים מפעילה באופן ישיר, כל עיריית ירושלים מפעילה את המעונות,

חגית משה :

אבל עדיין יש כאן יותר ויותר תחומים,

קרן אוחנה :

ברור שצריך יותר כוח אדם, אבל זה לא בדיוק מקביל אחד לאחד.

חגית משה :

אבל אם היה,

קרן אוחנה :

לא בהכרח,

חגית משה :

אם המענים,

קרן אוחנה :

העובדים שלנו,

חגית משה :

בסדר, אבל הילדים הם ילדים שלנו,

קרן אוחנה :

זה נכון,

חגית משה :

והצרכים והחסמים, זה משהו שאנחנו צריכים לתת ככל שיותר נהיה עבורם.

אריק וירצבורגר :

חגית, יש (לא ברור) משפטית.

עו"ד דן בן טל :

יש חוק לימוד חובה, הוא חל מגיל 3,

דובר לא מזוהה:

קצת יותר שישמעו אותך.

עו"ד דן בן טל:

חוק לימוד חובה חל מגיל 3, עד גיל 3, (לא ברור) גיל 15, הילדים האלה, מאפס עד 3, לידה עד 3 לא בתוך החוק, כלומר לא חייבת. הם לא חייבים הם לא חייבים בחינוך, בסדר? מבחינת החוק. בסדר? לא, לא משנה מה כל אחד חושב על זה, אז פה יש ניסיון של ה - , המדינה, להסדיר את המצב הקיים, שהכול היה פרטי ופיראטי, אז יש ככה ניסיון להסדיר את זה. כלומר ככה, שכל מי שמפעיל או מפעילה מסגרת של, כלומר עד 6 ילדים לא צריך את זה, ומעל 6 ילדים צריך רישיון. שהרישיון ניתן ע"י משרד החינוך, אם בעבר, כלומר בעבר התפיסה הייתה שזה כלכלי, כלומר סך הכול בייביסיטנג לילדים, ושההורים יוכלו לעבוד. היום הורים לא, יש לזה גם תוספות חינוכיות, אז משרד החינוך מתכלל את האירוע. אבל אין, למיטב ידיעתי אין פה תקציבים באמת לעירייה, לתכלל את כל האירוע, או את כל הדבר הזה, זה כאילו,

יערה שילה:

יש לך קרן,

חגית משה:

זה נכון, זה נכון, לורה, זה נכון, אני לא מדברת על, אני לא,

דוברת לא מזוהה:

ליועץ משפטי,

חגית משה:

שנייה, אני רוצה רגע להגיד משהו, תיכף אני אתן לכם, אנחנו יכולים להגיד, כגישה, מה שהמשרד נותן, אנחנו יודעים לעשות את הכי טוב שאפשר, ולנשום אוויר ולקדם, זאת גישה לגמרי לגיטימית ונכונה, אנחנו לא עוברים על החוק, דני. אנחנו עושים מה שהחוק מחייב אותנו, או מה שהחוק לא מחייב את עצמו ואת משרד החינוך. אבל אני חושבת ברשות כל כך, שאנחנו כולנו יודעים להגיד ולדקלם כל אנשי החינוך במנח"י, וגם מי שלא במנח"י, שהנושא של אפס, של גיל לידה עד 3, הוא קודם כל חינוכי, נכון שההורים רואים את זה, לפעמים כמשהו שנותן מענה לבייביסיטר שלהם, כי היא צריכה ללכת לעבודה, והיא צריכה מישהו שיטפל, כי היא חוזרת מחופשת לידה. והיא צריכה, היא צריכה מענה לילד או לילדה. אבל אם אנחנו כאנשי חינוך באים ואומרים, או שאנחנו נפסיק להגיד את זה, יכול להיות שאנחנו נפסיק להגיד את זה, שזה עניין חינוכי פדגוגי בכלל, וזה רק עניין של בייביסיטר מה שפעם חשבו, אז אם זה לא בייביסיטר, ונותן מענה שאימא תצא לעבודה, או אבא יצא לעבודה, אז אנחנו רוצים ש - , ולכן גם את משקיעה בנושא הפדגוגי לא מעט, וזהבה נכנסה לשם, להכניס אנשי טיפול וסיוע פדגוגי התפתחותית, אז אנחנו כרשות יכולים לקחת על עצמנו,

משהו שהחוק לא חייב אותנו. עכשיו אני לא באה ואומרת, הכול מקצה לקצה, אני גם לא אומרת, גם צריך משהו שישלם את זה, כאילו זה בסוף משלמי המיסים, אבל יכול, אני אומרת בואו, זה גם יוריד עומסים, זה גם יכניס יותר אנשים למערכת, את לא, את, מכיוון שהשירות יהיה כל כך טוב, אז את לא תצטרכי לחפש את המעונות, ולהגיד להם בואו תיכנסו הם ירצו לבד, כי ההורים ידעו שיש פער אחר, אבל זה גם לבנות את זה אחרת, מבחינת העץ הארגוני, כי אם זה יושב על, שלוש נשים, משמעותיות שעושות גם וגם וגם, אז המערכת לא תגדל, זה תמיד יישאר ב - , לעשות את המקסימום, עדיין זה לקחנו את זה על עצמנו, לקחנו ברצינות את זה על עצמנו, עושים עבודה מצוינת, ככה אני מתרשמת, אבל זה לא יכול להישאר במספרים האלה. אז אני מציעה,

ענבל:

חגית, אני אגיד יותר מזה,

חגית משה:

ולכן אני מציעה, יש לי לקבוע שלביות וריכוז והשעה קשה מאוד, קשה. אני מציעה, אני מציעה שאריק, תעשה ישיבה על זה, בסדר?

לורה ורטון:

אפשר?

חגית משה:

רגע, תיכף נותנת לך לפרוטוקול מה שנקרא לעשות חשיבה של איזה שהוא, איזה שהוא עץ ארגוני קצת פתוח יותר, כדי באמת להגיע בסוף, כדי שהחברה לא בסוף, לא יהיה להם אוויר עוד שנה שנתיים, לא יהיה עם מי לרוץ, כי הם כבר, לא, עזבי מה אכפת לך? בסדר, אז,

ענבל:

באמת אני יודעת שכולם רוצים עוד לדבר, אז אני אגיד עם הפנים קדימה. אנחנו רוצים להרחיב את תוכניות הפיתוח המקצועי לצוותי המעונות, זה כמו שנועה אמרה, היא וזהבה עושות תוכנית ייחודית רק ל – 18 מנהלות, מארגונים מסוימים, ולאט לאט אנחנו נעשה תוכניות ייחודיות כאלה,

דוברת לא מזוהה:

זה הדיה,

ענבל:

זה זהבה והדיה לגמרי, הדיה איתנו.

יערה שילה:

הדיה מתנצלת שלב ההיתר אלא פה, אנחנו פשוט ביומיים של קרן, והיא עדיין שם, אני באתי אז, אני מוסרת.

ענבל:

באמת אנחנו רוצים להרחיב את ההשתלמויות המקצועיות למדריכות הפדגוגיות, בכלל בכל סוגי המסגרות, אנחנו רוצים להגדיל את, למצוא את הילדים שלנו, ולהגדיל את המסגרות הפרטיות. אנחנו רוצים לעשות קורס למנהלות, הבנו שבאמת צריך באמת לחזק את המנהלות שנמצאות, נכון, אז ישבנו בשיתוף המכללות, והחלום הגדול שלנו, זה לעשות קמפוס לגילאי לידה עד 6, הם מבחינתנו זה רצף חינוכי, לעשות קמפוס שיש שם משחקייה, (לא ברור), יחידה התפתחותית, ספריה עירונית, אנחנו רוצים לעשות בית לגיל הרך, וזה החלום שלנו, והוא יתממש בעזרת השם.

דוברת לא מזוהה:

בעזרת השם.

חגית משה:

אני הבטחתי לך, אוקי, אני רוצה לתת לך, ואז ללורה, ואז אני אגיד.

רבקה כהן:

לחזק, אני קודם כל רבקה כהן מראשית תפארת עם ישראל במגזר החרדי.

לורה ורטון:

אפשר לדבר יותר בקול רם, כי לא שומעים.

רבקה כהן:

אני אנסה אוקי, בסדר. אני רבקה כהן, מתפארת עם ישראל, אנחנו משרתים את הציבור החרדי.

דוברת לא מזוהה:

תשמעו אותה.

רבקה כהן:

אני אגיד לכם לא באתי לפה, קודם כל כדי לחזק את הצוות המדהים שדיברנו עליו, באמת מה שאני מקבלת מענבל ונועה, וסימה, זה ממש עידוד, ממש תמיכה אהבה, באמת, אני מרגישה יותר מחוזקת, ע"י האנשים האלה, ממה שאני מקבלת ממשד החינוך, שמה רק מכבידים עלינו. ובאמת אנחנו מקבלים המון, המון, המון. ויש מה לחזק אותם, ולתת להם הרבה יותר אפשרויות. עכשיו אני מקבלת את השירות הפסיכולוגי, אני מקבלת את ה - , מרפאה בדיבור,

דוברת לא מזוהה:

קלינאי תקשורת.

רבקה כהן:

קלינאי תקשורת ברוך השם. מה שרציתי לחזק פה, שיש, כמובן כולם הבינו פה, וידעו עוד לפני שבאו לפה, שחסר הרבה מסגרות כדי לתת מענה לכל הילדים של, של המדינה, לא רק של ירושלים. אני לא יודעת אם המגזר החרדי זה יותר, אבל זה מאוד קשה. אנחנו מקבלים פניות, יומיות, ממש יומיות, נשים אומרות לי - לא חוזרת לעבודה, פשוט מאוד, לא יכולה לחזור לעבודה, מתחננות אלי. יש לנו מעון בבית וגן, אני גבעת שאול, בבית וגן, אנחנו יש לנו כיתה סגורה, אנחנו יכולים לתת מענה, חסר צוות, ומה שחשוב לי להדגיש, אני לא חושבת שזה נוגע רק לציבור החרדי, אבל במעונות של ה - , על המעונות שלנו אנחנו משלמים שכר דירה. אם רק לא הייתי משלמת את השכר דירה, יכולתי להגדיל את השכר של המטפלות בצורה משמעותית. למרות שאנחנו משלמים בצורה יפה, יש לנו מטפלות עם שכר של 7000, אבל זה מטפלות שעובדות כל היום, כדי לעלות,

דוברת לא מזוהה:

9 שעות.

רבקה כהן:

הן לא עובדות כמו הסייעות,

שרי דרור:

ממש לא,

רבקה כהן:

עובדות הרבה יותר קשה,

שרי דרור:

וגם יותר קשה.

רבקה כהן:

אנחנו נותנים הפסקה, אם לא הייתי משלמת שכר דירה זו שאלה ש - , ששואלים כל הזמן,

אלדד רבינוביץ:

(לא ברור) שכר דירה?

רבקה כהן:

לא,

ענבל:

אז אני אגיד, אני רק רוצה לחזק, אני אגיד, כשוכרת גם בגבעת שאול, וגם בבית וגן, המעונות שלהם מפוקחים ומסובסדים, היא לא חייבת לעשות את זה, זה משהי פרטית, היא שוכרת את שני המבנים שלה, היא,

יהודה פרוידגר:

למה את לא ניגשת למכרזים (לא ברור)?

יערה שילה:

היא לא ברת הקצאה,

(מדברים ביחד)

ענבל:

אנחנו בדרך כלל, אם הם מגישים לציבור, כמו תפארת עם ישראל, תוכל לגשת לקול קורא, עוד פעם זה קול קורא שיוצא, זה להקצאה עירונית, בלל שהיא מפעילה ארגון, זה ארגון גדול הוא יכול לגשת, אנחנו עכשיו יחד עם אגף הנכסים, בודקים איך אפשר להוציא קול קורא למסגרות קטנות. אוקי,

חגית משה:

לורה, את ביקשת.

לורה ורטון:

כן, כן,

חגית משה:

ואז את זה,

לורה ורטון:

רציתי פשוט לעשות, גם לעשות סדר לעצמי, ולבדוק אם הבנתי נכון, כי דיברו על הרבה נושאים שונים כאן, אז אני אתחיל מהסוף לקל מה שהבנתי לגבי הפיקוח, ובאמת נעשו שיפורים משמעותיים בשנתיים האחרונות, כל הכבוד, ואני מקווה שנוכל באמת לדאוג לכך ש - , דרך משרד החינוך, או בדרך אחרת נוכל להגדיל את ה - , מספר אנשי הצוות, גם של ההדרכה, וגם של מספר הפסיכולוגים. אבל אני חושבת אחד מהשאלות שם, מתקשרת לשאלות שהתחלנו איתם לגבי המבנים, שאני

חושבת שהעירייה, ומישהו פה, אני לא יודעת מי, צריך לקבל את ההחלטה, אני חושבת מישהו צריך להחליט מה המדיניות עירוני, אם אנחנו רוצים למפות את כל המסגרות שחלקן מתחת לרדאר, אם אנחנו רוצים לקחת יותר מה - , המסגרות הפרטיות, ולהפוך אותן לעירוניות, כמו שנעשה עם הבתי ספר, אם יש לנו יעדים שנוכל לקבוע, אני חושבת שזה, זה דבר ראוי לדבר עליו, כיעד אסטרטגי, איך אנחנו רואים את העיר, אני נדהמתי מהמספרים, לגבי המספר הילדים שאנחנו לא יודעים איפה הם בעצם,

יערה שילה :

זה 80%.

לורה ורטון :

80% שזה, אני חושבת שאנחנו צריכים לחשוב, אם אנחנו רוצים למפות אותם, למפות אותם, ולהקים יותר מסגרות, להפנות אותם יותר למסגרות פרטיות, או להגדיל את מספר מסות, זה מתקשר גם לעניין של כוח אדם, אם אנחנו רוצים לעזור למסגרות, אז אולי העירייה משרד החינוך, במסגרת אחרת, יכול להתמודד עם התחרות הזאת, אבל היא, אני חושבת כולם הסכימו לזה, זה בעיה גדולה. ודבר שלישי, אולי הקשה ביותר, אני ארשה לעצמי להיות הרעה פה, לגבי ה - , רשות שימוש והכול, אם 80% בכלל לא במסגרות מפקחות, אז זה אומר ש - ,

ענבל :

לא, כולם מפקחות.

לורה ורטון :

לא, סליחה, לא מפקחות,

דוברת לא מזוהה :

לא יודעים איפה הם, 80%.

לורה ורטון :

סליחה, סליחה,

אלדד רבינוביץ :

קרוב לבית, גם בבית.

לורה ורטון :

העניין הוא זה, שאני בתור מישהי ישיבה בזמנו בוועדת תכנון, ומישהי שמקבלת המון פניות ציבורי, הציבור לא כל כך אוהב את זה שיש גני ילדים,

דוברת לא מזוהה:

ילדים בבית,

לורה ורטון:

זאת בעיה גדולה אז אני חושבת שאם אנחנו,

קרו אוחנה:

יש כאלה שכן מחפשים את זה,

לורה ורטון:

נכון, אבל, אני לא אומרת אם אנחנו רוצים, אני חושבת שכן צריך להתמודד עם המצב, כפי שהוא, להחליט לטפל בילדים, אנחנו צריכים למצוא דרך לווסת, או לטפל, ולהתאווורר, או לדבר עם אנשים, כי אחרת אנחנו מוצפים בתלונות, שאנשים שמתקשרים ואומרים - פתחו לי גן מתחת לבית, פתחו גן ליד הבית, משתמשים בחצר, זאת אומרת אתם צריכים לבנות איזה תהליך, איך להביא את כל הילדים שהם לא, לא במסגרת מסודרת, מבחינת החוק וראשית שימוש, כי זה נשמע מאוד קל, בואו נבטל על הצורך בהוצאת רשות שימוש. אבל יש סיבה שיש הדבר הזה, ויש ויכוחים מרים מאוד, על כל גן שמבקש רשות שימוש, על כל גננת שרוצה לפתוח גן, מלחמת עולם, אז אתם צריכים לחשוב איך אנחנו עושים את זה, בלי לקומם עלינו אנשים.

חגית משה:

לעשות גם בגני ילדים,

לורה ורטון:

רגע, רגע, סליחה,

קרו אוחנה:

צריך לקחת בחשבון, שיהיו לך שכנים.

לורה ורטון:

סליחה, רק אני משפט אחרון,

קרו אוחנה:

מה לעשות?

יהודה פרוידגר:

אבל לא גני ילדים.

לורה ורטון:

אני חושבת שאחד מהדברים שאנחנו צריכים לעשות,

דוברת לא מזוהה:

אין מקומות לגני הילדים.

לורה ורטון:

אני יודעת שזה נעשה קצת, זה לתכנן בנייה של יותר, לא

קרן אוחנה:

לעשות הקצאות קבלן,

לורה ורטון:

לעשות, כן, בדיוק.

קרן אוחנה:

זה עובד חזק מאוד,

חגית משה:

שנייה,

לורה ורטון:

אז אני חושבת אם אנחנו רוצים להסדיר את זה, דרך לעשות את זה, ולנצל את הבנייה המסיבית שיש בכל העיר, ולדאוג, שבכל המבנים החדשים,

יהודה פרוידגר:

(לא ברור) גנים.

לורה ורטון:

יכניסו מראש,

יהודה פרוידגר:

יש תמיד.

לורה ורטון:

מקום,

יהודה פרוידגר:

כן, כן, אין פרויקט, אין פרויקט של פינוי שאין שמה גני ילדים,

לורה ורטון:

רגע, רק שנייה,

יהודה פרוידגר:

לא נכנס.

לורה ורטון:

אני ראיתי מספרים מלפני שנתיים, השנה האחרונה עוד לא יצא, אבל יש ירידה במספר, בחלק מהבנייה, שמקדישים לצורכי ציבור,

דוברת לא מזוהה:

נכון,

לורה ורטון:

ואני חושבת שצריכים לדאוג לזה, כבר עכשיו, ולדבר עם יואל אבן, שיתכן את זה, ובמיוחד אני רוצה גם להגיד, הבעיה המוכרת בכל העיר, בעיה, במזרח העיר בכלל נורא, זאת אומרת שיש כמה, 6 מעונות מסובסדים, בכל מזרח העיר ורק עוד 18 פרטיים, שאנחנו מכירים,

יערה שילה:

אבל זה מאוד גדל בשנים האחרונות.

לורה ורטון:

זאת בעיה, אז יש שיפור, אני יודעת, אני חורגת, אני מוסיפה משפט, אני יודעת לפני שנתיים הציגו תוכנית לתוספת של עוד 10 מעונות במזרח העיר, חלק מהם נבנו, חלק מהם לא, אבל אני חושבת שאנחנו צריכים להתחיל לתכנן את הדברים הבאים שלא נמצא את עצמנו בעוד שנה בבעיה עוד יותר גרועה.

ענבל:

במזרח העיר השנה מסרתי שתי מעונות יום, בספטמבר, אני מוסרת מעון נוסף, עם הפנים קדימה, גם יש תוכנית למזרח העיר לבינוי.

יערה שילה:

לבינו,

ענבל:

כמו למערב העיר,

חגית משה:

תודה.

ענבל:

זה לא שונה. ,

חגית משה:

תודה רבה, אני רוצה לתת לך, ולתת, כן, את ביקשת.

ליטל נחמיה:

אז אני אמרתי שאני ליטל, אני ממור מורדות גן הילדים. אני חושבת שהמצוקה הכי קשה של הורים בשטח, ולא רק של המעון שלנו, אני מדברת בשם הרבה הורים אחרים, זה העניין של כוח אדם. שזה הרבה יותר בוער לנו מכל ההדרכות החינוכיות, אני לא מזלזלת בהם, הן ממש חשובות, אמנם אני לא דוקטור בחינוך, אני הדוקטורט שלי בנושא אחר. אבל זה, העניין הזה של הסגירת מעונות לעיתים דחופות וזה קורה המון, גם שנה שעברה וגם השנה. אני חייבת לציין לפני שאני,

דוברת לא מזוהה:

זה עוד לא, עוד לא,

חגית משה:

זה עוד לפני הנחיה של משרד החינוך, שגן ילדים, שהוא מתחת, 30 ילדים, וזה אין סייעת שנייה, נסגר.

יערה שילה:

זה לא קשור לזה,

חגית משה:

לא, אני אומרת, אני יודעת שזה לא קשור,

יהודה פרוידגר:

יהיה אפשר להכניס לשמה עוד,

חגית משה:

אני אומרת, שהמשרד, הכול אז פה עוד נצטרך יותר סייעות כדי לפתוח את הגנים בבוקר. זה מה שאני אומרת, אל תגידו לי מה את אומרת,

יהודה פרוידגר:

ייסגרו, ייסגרו הגנים,

חגית משה:

נכון,

יהודה פרוידגר:

יכניסו של מעונות,

חגית משה:

יפה.

יהודה פרוידגר:

ייסגרו הגנים יכניסו מעונות.

חגית משה:

כדי שתביני את המצוקה, כדי שנבין כולנו את המצוקה, ורק אז אומר אריק, שסגרו גנים נפתח את זה בתור מעון.

שלומית זעור:

מה שיקרה זה שימשוך עוד כוח מהמעונות, אני במעון אחד הפסדתי סליחה, שנייה, החודש, שלוש עובדות שלי שעברו לעירייה,

רבקה כהן:

נכון,

שלומי:

וכדי לא לסגור כיתה את צריכה לעשות שמיניות באוויר, אז התחרות הזו עם (לא ברור).

חגית משה :

מכיוון שעברנו 1 לספטמבר מאוד רגוע,

שלומית זערור :

רגוע למי?

חגית משה :

לא, לא צוחקת, היה מאוד רגוע בפתיחת השנה, והיה לנו ב – 2, וב – 3 לספטמבר עניין של צהרונים של ניצנים ועובדות ניצנים, אחר כך גני ילדים, עכשיו בכלל משרד החינוך הגדיל לעשות, ולסגור לנו גנים, אז בואו, אנחנו כולנו מבינים ש - , זה שאנחנו בשולחן עגול, זה לא סתם, אנחנו כולנו מבינים את המצוקה, כל אחד העלה כאן את האתגרים שלו, הנושא של כוח הוא בייסיק, אם אין כוח אדם, אין גן, נגמר הסרט. אבל אנחנו כולנו גם יודעים שבמקומות אחרים, גם מתמודדים כמו שאמרת שרי, זאת תופעה ארצית, אנשים היום, אני זוכרת כמה, כמה גננות נרשמו אצלכם השנה? במסלול לגיל הרך?

יערה שילה :

אנחנו במצב טוב. 20.

חגית משה :

20?

יערה שילה :

לא, להגנתנו יש גן חן.

חגית משה :

לא רוצים להיות,

יערה שילה :

אני אשלים,

חגית משה :

שנייה, שנייה, רגע, השאלה הייתה שאלה קצרה, לא, לא זה, אני חייבת ללכת, שנייה אני צריכה ללכת לאיזה שהוא מקום, בקיצור הסיפור הוא כזה, אנשים לא רוצים להיות גננות בבוקר, לא רוצות להיות סיעות בגן לא הבוקר, לא רוצות להיות בצהרון שאחרי של הגן של הבוקר, ובטח לא רוצות להיות הסייעות במטפלות, עם ה - , עם ההורים והמצלמות בבוקר לילדים (לא ברור).

יערה שילה:

חגית,

חגית משה:

ולכן, רגע שנייה, שנייה, ולכן יש בעיה של כוח אדם, זה בכל הרשויות, יש רשויות שראש העיר הודיע שאין אצלו צהרונים, כי אין כוח אדם. הוא לא רצה להיכנס לסחרחורת שלנו, אז אמרנו במקום סחרחורת, אני אתן הנחייה אין צהרונים תתמודדו, ויתמודדו ככה או אחרת. עכשיו אנחנו מבינים את המצוקה, ואני חושבת שגם ההורים מבינים את זה, אבל זה קשה מאוד, כשאתה צריך להתחיל משמר,

קרן לוי:

אבל אנחנו עוברות על החוק, את מבינה מה קורה? ברגע שאחת הולכת לנו, אנחנו כבר לא 5 על אחת, אנחנו הרבה פחות,

חגית משה:

נכון,

יהודה פרוידגר:

9 על אחת.

ליטל נחמיה:

השאלה איך,

קרן לוי:

וזה לא נכון, אני אחטוף את הדו"ח, לא אף אחד אחר, אז אני נאלצת לסגור את ה - , או את הגן,

חגית משה:

אוקי, ולכן אני אומרת זה משהו שזה סליחה, מאוד מאוד, פעם היו לנו הרבה יותר, היום הבנות הולכות להייטק, ועושות, היינו מביאים מהבנות של סמינרים, היו המון בנות סמינר שרצו להיות גננות, וחלמו להיות מורות, כבר נגמר הסיפור הזה.

ליטל נחמיה:

השאלה מה,

חגית משה:

סמינר היום.

ליטל נחמיה:

דקה, אני (לא ברור).

יהודה פרוידיגר:

שהן הולכות להיטק,

חגית משה:

נכון,

ליטל נחמיה:

אני מבינה את כל העניין הזה, אבל אני כהורה יושבת פה,

קרן לוי:

נכון,

ליטל נחמיה:

ואני רוצה לשאול איך אני יוצרת מצב, שבו שנה שעברה האם עשו בויצ"ו למשל, ואני יודעת באמת כאילו מילה טובה שהם עושים הכול כדי שזה לא יקרה, ובסופו של דבר למשל שנה שעברה שלי היה שתי ילדות במעון, וזה היה מלחמה, ואני הייתי מגויסת, וגם בעלי, אז הם עשו תורנות בין הכיתות, פעם בכיתה של התינוקות, ופעם בכיתות של הבוגרים, אז יצאנו במצב, שלי לא היה מעון כל השבוע.

חגית משה:

אז מה את מציעה?

ליטל נחמיה:

אני באמת לא יודעת, אבל גם השנה, כאילו זה מצב שיש, היה לנו לפני שבועיים מצב, שהמעון היה סגור כל השבוע, אני מדברת להורים שיש להם ילדים בשתי הכיתות, השאלה מה העירייה אומרת לנו, הנה דאגנו לתושבים שהם מורדות גילה, בנינו להם מעון, המעון לא פעיל,

חגית משה:

אוקי, אני מבינה, מה ההצעה? איך מביאים כוח אדם?

ליטל נחמיה:

אני לא יודעת, אני,

חגית משה:

מה ההצעה להביא כוח אדם? כן, מה ההצעה?

קרן לוי:

כמו שבגיל 3 עד 6 מגייסים סייעות, יגייסו לנו סייעות. אנחנו נתמודד עם התשלום שלהם,

ליטל נחמיה:

יש לי הצעה, יש לי (לא ברור) מורדות גילה, שיש שמה בעיה,

קרן לוי:

אפשר להגיע, זה לא כזה בעיה.

חגית משה:

זה לא צריך, לא צריך לדבר, לא צריך סטריאופוני,

ליטל נחמיה:

אני חושבת שבמורדות גילה יש בעיה נוספת, זה של ההנגשה, של להגיע לשם, זה פשוט קטסטרופה,

חגית משה:

זה משהו שהוא לא, רגע, רגע, שנייה, זה משהו נקודתי למעון נקודתי, אנחנו מדברים פה ברמת העיקרון. ולכן מורדות גילה זה דבר אחד. אני רוצה שתגידו לי, אם יש לכם הצעה, הצעת ייעול, איך לגייס יותר עובדות,

יערה שילה:

אפשר?

חגית משה:

כן,

יערה שילה:

חגית, אפשר?

חגית משה:

כן,

קרן אוחנה:

קודם כל הבלת"מים. אני חושבת,

(מדברים ביחד)

יערה שילה:

אני אגיד תודה קודם כל לרעות ולגורי, שהם,

חגית משה:

זה, את יכולה להגיד לו גם תודה לגורי, זה בסדר.

דובר לא מזוהה:

אני גורי,

יערה שילה:

גור,

דובר לא מזוהה:

אפשר לפרגן, אני מרשה.

יערה שילה:

אני רוצה להגיד להם, תודה, כי הם התעקשו שזה לא יהיה פאר, ושמח, אלא לגעת בנקודות
הכואבות, אז מגיע להם שפו, כי הם עבדו מאוד מאוד קשה. אז,

חגית משה:

כל השנה עובדת קשה.

יערה שילה:

בסדר. ותודה חגית על הנושא כי הוא קריטי, נועה וענבל, אמרתי להם שאני אביך אותם. זה לא רק
את הסיפור של,

דוברת לא מזוהה:

וסימה.

יערה שילה:

וסימה, רגע, אבל תני לי סימה, יש לי, שנייה. למה להרוס את הפאנץ'? באמת הם חוץ מכל מה שהן עושות, הן יודעות, לומדות, מחנכות מטפלות לבוא ללמוד כדי לקבל את הרישיון, זה לא ברור מאליו,

ענבל:

תודה.

יערה שילה:

הן עובדות על זה קשה, זה משהו אני לא יודעת, מתי הן הולכות לישון, הם הבטיחו לי כמה פעמים שיבואו, לא, אנחנו לא יכולות, אנחנו בעבודה, לא, אנחנו לא יכולות. אני אתחיל אני רוצה להראות את המסמך שיתוף ציבור שהיה, מה?

חגית משה:

יש לי הלוויה, ואם אני אלך אחרי הזמן, לא יהיה הלוויה, לבוא אחרי (לא ברור). אז בואי כאילו, חתונה אפשר לבוא בסוף. אני בלחץ.

יהודה פרוידיגר:

יקום לתחייה, הוא יקום לתחייה.

יערה שילה:

חיכיתי כי זה באמת שאלת מה הפתרון,

חגית משה:

אז קצר.

יערה שילה:

בסדר? יש כמה עניינים, מ – 2019 נעשה מסמך שיתוף ציבור, סימה גם הייתה בו, קרן גם הייתה בו, אנשים שעובדים פה נון – סטופ, סימה עובדת נון – סטופ, הדבר הזה, תסתכלי על זה הוא גם אצלכם הוא אצל רעות, זה כל מה שאמרו המחנכות מטפלות, אין לנו תדמית, אין לנו תקינה, אין לנו תנאי עבודה, בואו נתחיל בתדמית, פשוט עיריית ירושלים יכולה להשתמש בדוברים שלה, בפרסומות שלה, קודם כל ההורים, ההורים לא יודעים,

קרן לוי:

ההורים לא יודעים שיש אגף.

יערה שילה:

הורים לא יודעים שיש חוק, וצריך לדרוש בחוק, הם לא, באמת אני אומרת לך יש לי אחיינית מסכנה כמה אני רבה איתה, היא בירושלים במסגרת 12 ילדים, אני אומרת לה יש רישיון הפעלה, אומרת לי - לא יודעת, אני אומרת לה - מה זה לא יודעת? את אחיינית שלי.

חגית משה:

וגם לא יודעת,

יערה שילה:

נתביישי, ואני חושבת שלהתחיל פרסום ירושלמי, אגב עשו את זה ברמת גן,

דוברת לא מזוהה:

נכון,

יערה שילה:

ב' הורה עצור, בחרת מסגרת, אתה יודע אם יש לה רישיון מעל 7 ילדים, קודם כל ברמה הזאת שיידעו, יידוע. דבר שני, שהוא קריטי, מענקים, המענקים, מחנכות מטפלות לא קיבלו, ורשויות השלימו, הצליחו לעשות פה. פה במיפוי אני לא יודעת מי לא קיבל, המון מסגרות,

דוברת לא מזוהה:

זה מה? מענק התמדה?

יערה שילה:

לא קיבלו את המענק,

קרו לוי:

הם לא יקבלו גם,

יערה שילה:

לא קיבלו, לא קיבלו, זה מבריא אותם.

חגית משה:

לוקחים מכיסם.

דוברת לא מזוהה:

הארגונים לוקחים,

יערה שילה:

אז הם יכולים (לא ברור). דן, דן אמר שזה לא חובה, נכון, אבל יש אחריות לעירייה לאזרחים האלה, ה – 80% אם קורה לאחד מהם משהו,

חגית משה:

אני רוצה,

יערה שילה:

בעיני זה,

חגית משה:

לתת לדן,

קרן לוי:

זה גם אפליה,

חגית משה:

שנייה, שנייה, אבל ממש.

מרים סלע:

קודם כל באמת אני גם מברכת על הוועדה הזו, אני אגיד שאני יושבת פה גם כאימא, לשני ילדים מתחת לגן ילדים 6, אבל גם כחברת מועצה, ואני שמחה שאנחנו מדברים, גם מדברים וגם פועלים בנושא הזה. אני חושבת שיש הרבה, יש פה ביטוי כזה שמדברים אותו הרבה בהקשר של תחבורה ציבורית, היפוך הפירמידה, ונראה לי שאפשר להתחיל לדבר אותו גם בגיל הרך, זאת אומרת זה לא איזה NICE TO HAVE. אז אני לא שמעתי, אני רק אומרת, למה? אני אספר סיפור אישי, אחותי הקטנה שהייתה במסגרת לא מפוקחות, ובגיל 4, 5, גילו שיש לה עיכוב התפתחותי שהפך לפיגור, כי אף אחד לא ראה, זאת אומרת אני לא מאשימה את ההורים שלי, כן? הם היו צריכים לצאת לעבוד, אבל יש פה משהו ש - , הסיפור הזה של זיהוי בעיות, כן, אחר כך זה עומס איתור בעיות. אחר כך העומס על המערכת, ואתם,

דוברת לא מזוהה:

אם מגלים את זה מוקדם, (לא ברור) בעיות.

מרים סלע:

ומנח"י אני מניחה יודעים את זה הכי טוב.

דוברת לא מזוהה:

אלף הימים הראשונים הם קריטיים,

חגית משה:

נכון,

מרים סלע:

הזמן הזה של גיל לידה עד 3, הוא זמן קריטי לנו, אני אגיד לא רק כתברה כציבור, כעיר, כעיר,

חגית משה:

אנחנו נעשה פגישה, אל תדאגי, את עושה ככה, תקשיבי רגע, את עושה ככה, ואני כבר אומרת, (לא ברור).

דוברת לא מזוהה:

על ההדרכה.

מרים סלע:

רגע, רגע, אני מסיימת, מסיימת שנייה.

שלומית זערור:

הדרכה אנחנו מעון של 12 ילדים. 4 שעות, ו4 שעות.

חגית משה:

יהיה לזה המשך.

מרים סלע:

אני מסיימת, אז אני אומרת האיתור בעיות הוא קריטי, ולכן אני אומרת, הסיפור הזה של בא לי תשימי את החלון שלך של הקמפוס, (לא ברור) הוא לא צריך להיות אחרון, הוא ראשון זה התפיסה. זה התפיסה.

חגית משה:

אני רק רוצה ברשותכם,

מרים סלע:

חגית גם אני אגיד אני שולחת את הילדים שלי, אני שולחת את הילדים שלי בעוונותיי למעון פרטי, שאני משלמת עליו חלק מהיושבים פה בחדר יודעים, הרבה מאוד כסף, ואין לי כסף מיותר,

חגית משה :

השכן של גור, אני יודעת,

מרים סלע :

נכון, אבל אני אגיד, אני אגיד בתחילת השנה כן שלחתי למעון מפוקח, וראיתי בשלושה הימים הראשונים, שפתאום אין צוות, ופתאום אין סייעת, אז הוצאתי, כי אמרתי אני צריכה שקט ושיהיה לי צוות קבוע, זה עניין של משאבים, לכן ההיפוך פירמידה הזה, הוא גם כמובן בהיבט הפדגוגי, אבל הוא חייב גם להיות במשאבים,

חגית משה :

אני רוצה,

מרים סלע :

יהיה תמריצים,

חגית משה :

ברשותכם,

מרים סלע :

זה המון.

חגית משה :

אני רוצה להגיע לסיכום, קודם, אריק אתה תסכם.

לורה ורטון :

אולי אפשר לשמוע את קרן? היא רצתה, חגית,

חגית משה :

לא, אני אגיד לך מה אני מציעה, אני חושבת ש - , תראו אנחנו, אנחנו וועדה ציבורית, אבל יש פה לא מעט חברי מועצה מאוד משמעותיים, ואני חושבת שחלק מהדברים שהעלינו הייתי מצפה, לורה, תגיד את, כל חברי המועצה בעצם לעשות איזה שהוא, אני חושבת שאנחנו כעיר, יש פה המון דברים שאנחנו צריכים לקחת על עצמנו. מכיוון שמשרד החינוך לא נמצא שם, ובעצם אין חובה חוקית, אנחנו לא עוברים על החוק, אבל אנחנו צריכים,

דוברת לא מזוהה :

זה נופל על התשתיות שלנו.

חגית משה:

אנחנו כן יכולים להיות שדולה של עצמנו, כדי לקדם נושאים שנוגעים בסופו של דבר בכל הדברים שדיברתם עליהם.

קרן לוי:

ראייה הוליסטית, מחויבות אישית,

יערה שילה:

נכון, נכון,

חגית משה:

אני מסכמת, עכשיו אני מסכמת, זהו.

קרן לוי:

בנות שירות.

חגית משה:

קרן, שנייה, קרן, א', אמרתי כאן שאנחנו נעשה פגישה, תהיה לנו פגישה, בסדר נשב נעשה עוד פגישת המשך, עם אריק, אם הוא ירצה כמובן. אז אנחנו נמשיך להיפגש, אני חושבת, אני מציעה שדווקא בזה, אנחנו נפנה לחברי המועצה שרוצים לעשות שדולה שבעצם אנחנו נשב עם מנהל הארנונה, לראות מה עושים עם הארנונה, לראות מה עושים עם הארנונה, שזה לא ייפול רק על, על ענבל, אלא כהנהלת העיר, כחברי הנהלה, לבוא ולעבור סעיף סעיף גם בנושא של רישוי עסקים, לשבת, אבל לא כמחזיקת תיק החינוך, או כמחזיק תיק נוער, או כמחזיק זה, אלא לבוא כחברי מועצה גם נפנה לחברי מועצה נוספים, שהנושא הזה חשוב להם.

דוברת לא מזוהה:

שיצטרפו לשדולה לכנסת,

חגית משה:

רגע, עוד לפני השדולה בכנסת, אנחנו כאן כעיר ירושלים להרים דברים, שהם, שאנחנו יודעים לעשות אותם, זאת אומרת לשבת עם ראש העיר להכין תוכנית איך אנחנו מסייעים בכל הרגולציה של ארנונה, של רישוי עסקים, שאותם דברים שהם אנחנו כעיר יכולים לקחת על עצמנו, יש לזה משמעויות לכל דבר, על כל החלטה כזאת יש משמעות. אבל אני חושבת שאנחנו כנבחר ציבור יכולים לורה, לשבת על הדברים שעלו כאן, ולקדם אותם יחד, וזה ייתן מענה לכל הציבור,

לורה ורטון:

אני איתך.

חגית משה:

אז לכן אנחנו נקרא מהוועדה הזו לחברי הנהלת העיר, אין פה קואליציה, אין פה אופוזיציה וקואליציה, כולם בקואליציה, ולכן לא, אני אומרת ולכן כולם שותפים,

לורה ורטון:

כן, כן,

חגית משה:

כי זה משהו שאנחנו נוכל לקדם יחד, ולהוריד הרבה מאוד חסמים שעלו כאן, זה דבר אחד, אנחנו בודקים, שנייה,

דוברת לא מזוהה:

הן לא מוכרות (לא ברור).

חגית משה:

לגבי, לגבי משרד החינוך, גם כאן עלו עניינים של משרד החינוך, לגבי תקציבים, תקנים וכולה, גם לזה, אנחנו נקדם את זה, גם בשדולה, אבל נעשה את זה גם ביחד אתכם, ועם אני בטוחה שראש העיר יהיה איתנו גם בעניין הזה וגם מנהלת המחוז. אלה הדברים שאני מאוד מאוד רוצה כסיכום שלי. אני רוצה להודות לכולכן, על הזמן, אנחנו, יכול להיות שנעשה עוד ישיבת המשך בעוד כמה חודשים, כדי לראות באמת איך הדברים עלו, איך באמת יש, הדבר הנוסף הוא באמת להגיד תודה רבה, לאורית שמנהלת אגף פדגוגיה, לנשים שמופלאות שבאמת לקחו על עצמם, זה מערך שלם, תבינו זה מערך שלם ש - , אם הוא היה שלנו, היה לנו יותר קל, בגלל שאנחנו לא מפעילים את הצהרונים, סליחה את המעונות, אז יותר קשה לנו, כי אנחנו צריכים לבנות קשרים חדשים, זה משהו שלא היה, ואנחנו בעצם, אתם מתחילים את הכול מחדש, וממציאים את הגלגל בתחום הזה. ולכן אני רוצה להודות לכם, גם על העבודה המאומצת, וגם התוכניות לעתיד, אנחנו שותפים שלכם, כי בעצם ההורים מסתכלים עלינו ומצפים מאיתנו, לעשות שינוי בתחום הזה, ולהגיד תודה רבה, יהיה לזה המשך, אנחנו נקבע בעוד,

דוברת לא מזוהה:

בירושלים יש הכי הרבה ילדים.

חגית משה:

אז תודה רבה.

לורה ורטון:

תודה רבה.

סיום הדיון